

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ

Συνιστάμενον ὑπὸ τοῦ Ὑπουργείου τῆς Παιδείας ὡς τὸ κατ' ἐξοχὴν παιδικὸν περιοδικὸν σύγγραμμα, ἀληθεὶς παρασχὼν εἰς τὴν χώραν ἡμῶν ὑπηρεσίαν, καὶ ὑπὸ τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου Κωνσταντινουπόλεως ὡς ἀνάγνωσμα ἄριστον καὶ χρησιμώτατον εἰς τοὺς παῖδας.

ΤΙΜΗ ΣΥΝΔΡΟΜΗΣ ΔΙ' ΕΝ ΕΤΟΣ

Ἑξωτερικοῦ δραχ. 7.— Ἑξωτερικοῦ φρ. χρ. 8

Δι' συνδρομαὶ ἄρχονται τὴν 1ην ἐκάστου μηνὸς καὶ εἶνε προπληρωτέαι δι' ἓν ἔτος.

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ ΚΑΙ ΕΚΔΟΤΗΣ

ΝΙΚΟΛΑΟΣ Η. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

ΤΙΜΗ ΕΚΑΣΤΟΥ ΦΥΛΛΟΥ

Ἐν Ἑλλάδι λεπ. 15.— Ἐν τῷ Ἑξωτ. φρ. χρ. 0,15

ΓΡΑΦΕΙΟΝ ἔν Ἀθήναις

Ὁδὸς Αἰόλου, 117, ἔναντι Χρυσοσπηλαιωτίσσης.

Περίοδος Β'.—Τόμ. 5^{ος}.

Ἐν Ἀθήναις, τὴν 25 Ἰουλίου 1898

Ἔτος 20^{ον}.— Ἀριθ. 31

Η ΣΦΙΓΞ ΤΩΝ ΠΑΓΩΝ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΙΟΥΛΙΟΥ ΒΕΡΝ

Βραβευθὲν ὑπὸ τῆς Γαλλικῆς Ἀκαδημίας
(Συνέχεια· ἴδε σελ. 233)

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Β'.

Η ΑΠΟΦΑΣΙΣ

Ὁ Δίρκ Πέτερς ! . . Ὁ Χούντ ἦτο ὁ μὴ γὰρ Δίρκ Πέτερς, ὁ πιστὸς καὶ ἀφωσιωμένος σύντροφος τοῦ Ἀρθούρου Πύμ ! . .

Ἄν οἱ ἀναγνώσταί μου τὸ εἶχον ἐν-

νοήσῃ ἤδη καὶ πρὸ τῆς ἐπισήμου ἀποκαλύψεως, οὐδεμίαν ἐκπληξιν δι' ἐμέ· μόνον τὸ ἐναντίον θά μ' ἐξέπληττεν. Ὑποθέτω μάλιστα, ὅτι πολλὰκις θὰ ἐκάμχετε τὴν σκέψιν ταύτην : Πῶς ὁ πλοίαρχος Λάν Γκὺ καὶ ἐγώ, ἀφ' οὗ τοσάκις εἴχαμεν ἀναγνώσῃ τὸ βιβλίον τοῦ Ἐδγαρ Πόε, ὅπου μετὰ τόσης ἀκριβείας περιγράφονται τὰ φυσικὰ χαρακτηριστικὰ τοῦ Δίρκ Πέτερς, πῶς δὲν εἴχαμεν ἐννοήσῃ ἕως τότε, ὅτι ὁ ἀνθρωπος, ὁ ἐπιβιβασθεὶς ἐκ Φαλκλάνδης, καὶ ὁ μὴ γὰρ ἦσαν ἐν καὶ τὸ αὐτὸ πρόσωπον ; Τοῦτο δὲν ἐμαρτύρει ἑλλειψὶν ἐξυθετικῆς ; Τὸ ὁμολογῶ, μολονότι δύναμαι νὰ το δικαιολογήσω ἐν μέρει.

Ἐν πρώτοις, αἱ περιστάσεις, ὑπὸ τὰς ὁποίας προσήλθεν ὁ Χούντ, δὲν ἐπέτρεπον ἀμφιβολίαν περὶ τῆς ταυτότητός του. Εὗρίσκετο εἰς τὴν Φαλκλάνδην, μακρὰν τοῦ Ἰλ-λινουᾶ, μεταξὺ τῶν παντοδαπῶν ἐκείνων ναυτῶν, οἵτινες ἀνέμενον ἐκεῖ τὴν ἐποχὴν τῆς ἀλιείας, διὰ νὰ προσληφθῶσιν εἰς φαλαινοθηρίδας. Καὶ ἀφ' ἧς ἡμέρας ἐπεβιβάσθη εἰς τὸ πλοῖόν μας, μέχρι σήμερον, εἶχε φανῇ εἰς ἄκρον ἐπιφυλακτικὸς ἀπέναντί

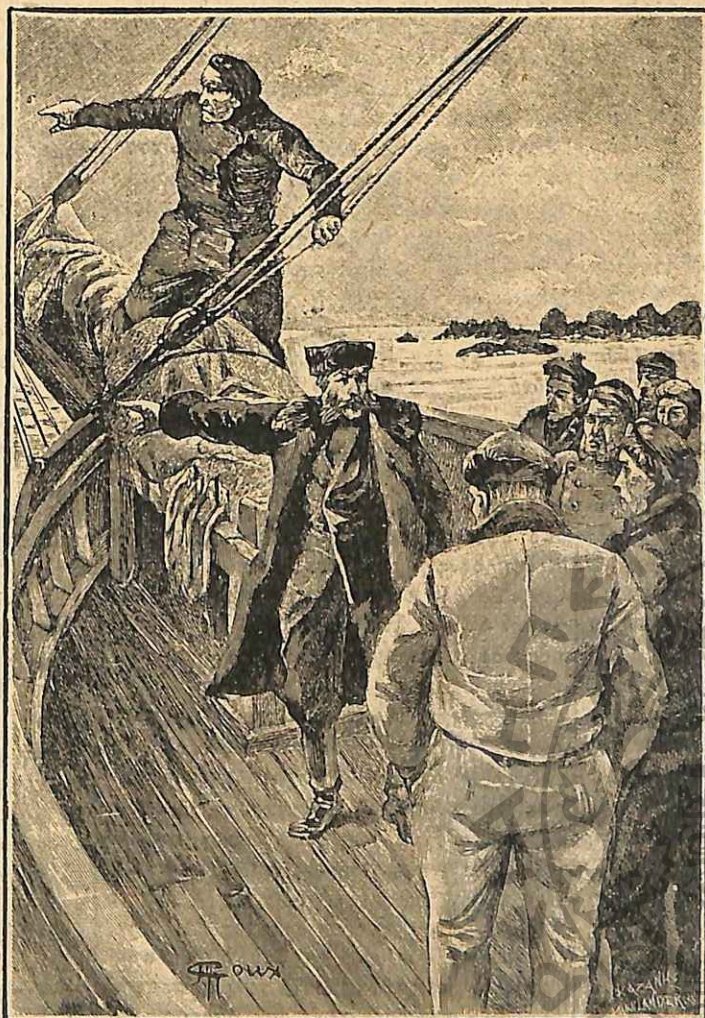
μας. Διὰ πρώτην φοράν τὸν ἠκούσαμεν νὰ ὁμιλῇ πρὸ ὀλίγου· τίποτε δὲν μας εἶχε κάμῃ νὰ πιστεύσωμεν μέχρι τῆς στιγμῆς ἐκείνης, ὅτι ἐκρυπτε τὸ ἀληθὲς ὄνομά του. Καὶ ναὶ μὲν οἱ τρόποι του, προπάντων ἀφ' ἧς στιγμῆς ὑπερέβημεν τὸν πολικὸν κύκλον, — ἡ ἐπιμονὴ μὲ τὴν ὁποίαν ἠτένιζε τὸν νότιον ὀρίζοντα, ἡ γνῶσις τὴν ὁποίαν ἐφαίνετο νὰ ἔχῃ τῆς νήσου Βενέτης καὶ τῆς νήσου Τσάλαλ, ὅπου σιωπηλῶς μᾶς εἶχε χρησιμεύσῃ ὡς ὁδηγός, ἡ καταραγνὴς συγκίνησίς του πρὸ τῶν μερῶν ἐκείνων, τὰ ὁποῖα ἐπε-

σκέφθη ὁ Ἀρθούρος Γόρδων Πύμ, — ὅλα αὐτὰ εἶχον κινήσῃ ἀρκετὰ τὴν προσοχήν μας ἐπὶ τοῦ παραδόξου αὐτοῦ ἀνθρώπου, καὶ ἴσως ἐπρεπε νὰ μας κάμουν νὰ ὑποπτεύσωμεν τὴν ἀλήθειαν. Ἀλλὰ τί τα θέλετε ! Τόσον ὁ πλοίαρχος, ὅσον καὶ ἐγώ εἰς τὴν περίστασιν ταύτην ἐδείχθημεν τυρλοὶ !

Ἐν τούτοις, οὐδεμίαν ἀμφιβολίαν τώρα, ὅτι ὁ Χούντ ἦτο πραγματικῶς ὁ Δίρκ Πέτερς. Μολονότι κατὰ ἑνδεκα ἔτη πρεσβύτερος, ἦτο ἀκόμη οἶος περιγράφεται ὑπὸ τοῦ Ἀρθούρου Πύμ : Χαμηλὸς τὸ

ἀνάστημα, μὲ ἰσχυροὺς μῦς, καὶ « ἡράκλεια μέλη », μὲ χεῖρας « τόσον μεγάλας καὶ ὀγκώδεις, ὥστε μετὰ βίας διετῆρουν τὸ σχῆμα τῆς ἀνθρωπίνης χειρὸς », μὲ κεφαλὴν ὑπερμεγέθη, μὲ σκέλη τοξοειδῆ, μὲ στόμα ἀνοιγόμενον καθ' ὅλον τὸ πλάτος τοῦ προσώπου, καὶ μὲ ὀδόντας τόσον μακροὺς, « ὥστε τὰ χεῖλη δὲν τοὺς ἐκάλυπτον, οὔτε ἐν μέρει. » Μόνον ἡ ἀγρία ἑκφρασις τῆς φυσιογνωμίας του εἶχε λείψῃ, καὶ προπάντων ἡ εὐθυμία ἐκείνη, ἡ ὁποία ἐξεδηλοῦτο παρ' αὐτῷ ἐνίοτε, καὶ τὴν ὁποίαν ὁ συγγραφεὺς ἀποκαλεῖ « εὐθυμίαν δαίμονος ». Ἡ ἡλικία καὶ πρὸ πάντων αἱ φοβεραὶ περιπέτειαι τῆς ζωῆς του, εἶχον μεταβάλλῃ τὸ ἥθηκόν τοῦ Δίρκ Πέτερς. Καὶ ἰδοὺ κυρίως διατὶ δὲν τὸν ἀνεγνώρισαμεν !

Καὶ τώρα, διατὶ νὰ κρύπτεται εἰς τὴν Φαλκλάνδην ὑπὸ ψευδώνυμον ; διατὶ νὰ μὴ μας εἴπῃ ἀμέσως ποῖος ἦτο καὶ τίνα εἶχε σκοπὸν ἐπιβιβαζόμενος τοῦ Ἀ λ β ρ ὶ ν ο υ ; . . . Βεβαίως, διότι τὸ ὄνομά του ἐπροξένει φρίκην ! Μήπως δὲν ἦτο τὸ ὄνομα τοῦ ἀνθρώπου, ὁ ὁποῖος εἶχε λάβῃ ἐνεργὸν μέρος εἰς τὰς τρομερὰς σκηνὰς τοῦ



« Μετ' ἐμοῦ τὸν ἐδεῖξεν καὶ ὁ Δίρκ Πέτερς, σιωπηλός, διὰ μεγαλοπρεποῦς καὶ ἐπιβλητικῆς χειρονομίας. . . » (Σελ. 242, στήλ. 6')

Κ' ἄ μ' π' ο' υ' . . . ὁ ὅποιος εἶχε φρονέσει τὸν νεώτερον Πάρκερ. ὁ ὅποιος εἶχε κορέσει τὴν πείναν του διὰ τῆς σάρκός τοῦ δυστυχικοῦ ἐκείνου καὶ τὴν δίψαν του διὰ τοῦ αἵματός του ; . . . Καὶ μόνον μετὰ τὴν ἐλπίδα, ὅτι ὁ "Α λ β ρ α ν ο ς ἠδύνατο νὰ ἐξηκολούθησιν τὸ ταξιδιὸν τοῦ πρὸς ἀνέρες τοῦ "Αρ θούρου Πύμ, ἀπεφάσισε τέλος νὰ ποκαλύψῃ τὸ ὄνομά του.

Ἀφ' οὗ ἔζησαν ὀλίγα ἔτη εἰς τὸ "Ιλ λινουά, ὁ Δίρκ Πέτερς μετέβη εἰς τὴν Φαλλκλάνδην μετὰ σκοπὸν νὰ ἐπωφεληθῇ τῆς πρώτης εὐκαιρίας, ἡ ὁποία θὰ τὴν ἐπαρουσίαζετο, διὰ νὰ ἐπανέλθῃ εἰς τὰς ἀνταρκτικὰς θαλάσσας. Ἀλλ' ἤλπιζεν ὅρα γὰρ νὰ πείσῃ τὸν πλοίαρχον Λάν Γκὺ, ἂν ἀπαξ εὕρισκε τὸν ἀδελφόν του εἰς τὴν νῆσον Τσάλαλ, νὰ ἐπεκτείνῃ τὴν ἐξερεύνησιν καὶ πρὸς σωτηρίαν τοῦ "Αρ θούρου Πύμ ; Ἀλλ' ἄνθρωπος φρόνιμος θὰ παρεδίδετο ποτὲ ὅτι μετὰ ἕνδεκα ἔτη ὁ δυστυχὴς ἐκεῖνος θὰ ἔζη ἀκόμη ; . . . Τούτῳ ἀντίστοιχον, ἡ ὑπαρξὶς τοῦ Οὐίλλιαμ Γκὺ καὶ τὸν συντρόφον του εἶχε πιστοποιηθῇ διὰ τῆς μαρτυρίας τοῦ Πάττερσων. Ἀλλὰ περὶ τῆς ὑπαρξέως τοῦ "Αρ θούρου Πύμ, ποῖος ἠγγυατο ;

Καὶ ὁμῶς ! Ὁ ἰσχυρισμὸς τοῦ Δίρκ Πέτερς δὲν μὲν εἶχε φανταστικὰ ὅλως ἀπαράδεκτος. Δὲν ἠξεύρω διατί, ἀλλ' ὅταν τὸν ἤκουα νὰ ἐπαναλαμβάνῃ μετὰ τὴν πεποίθησιν, ὅ ὁ "Αρ θούρος Πύμ δὲν ἀπέθανε ! . . . Ὁ Πύμ εὕρεται ἐκεῖ πέρα . . . δὲν πρέπει νὰ ἡγήσουμε τὸν καίμενον τὸν Πύμ ! . . . οἱ λόγοι τοῦ εὕριστον ἠγῶ εἰς τὴν καρδίαν μου. Ἦρχισα μάλιστα νὰ φαντάζωμαι τὴν ἐκπληξὴν καὶ τὴν ἀμνησίαν τοῦ Πύμ, ἂν ποτε ὁ "Α λ β ρ α ν ο ς ἤθελε ἐπαναφέρει τὸν ἐκεῖνον, τοῦ ὁποίου εἶχεν ἀναγγεῖλῃ τὸν «οἰκτρὸν καὶ αἰφνίδιον θάνατον ! . . .» Ἐπειτα τὸ ἠθανόνειν : ὁ Δίρκ Πέτερς ἐβασίλει ἐπ' ἐμοῦ . . . ἤλπιζεν ὅτι ἐγὼ θὰ συνηγόρου ὑπὲρ τοῦ Πύμ, ὅτι ἐγὼ θὰ ἐμεταπεισάμην νὰ μεταπεισῶ τὸν πλοίαρχον . . .

Μακρὰ σιωπὴ διεδέχθη τὴν ἀποκάλυψιν τοῦ μιγάδος. Οὐδεὶς ἐσκέφθη νὰ το ἀμφισβητήσῃ. Εἶπεν, «εἶμαι ὁ Δίρκ Πέτερς.» Ἦτο ὁ Δίρκ Πέτερς. Ἐπίσης καὶ τὰ φερόντα τὸν "Αρ θούρον Πύμ εἰς κανένα δὲν ἐφάνησαν ἀπίστευτα. Ἀλλ' ὅτι ὁ Πύμ, ἔζη ἀκόμη, ὅτι τὸ καθήκον ἐπέβαλε νὰ φησίσωμεν νέους κινδύνους καὶ νὰ σπεύσωμεν πρὸς αὐτόν, ἃ, τοῦτο ἦτο ἄλλο ζήτημα !

Ὅπως δὴ ποτε, ἀποφασισμένος νὰ ὑποστηρίξω τὸν Δίρκ Πέτερς, ἀλλὰ φοβούμενος νὰ προχωρήσω ἐπὶ ἐδάφους, ὅπου ἐκινδύνεω νὰ συγκρουθῶ εὐθὺς ἐξ ἀρχῆς, ἐσκέφθη νὰ ἐπανέλθω εἰς ἄλλο ἀσφαλέςτερον, καὶ νὰ ἀνακινήσω τὸ ζήτημα τοῦ Οὐίλλιαμ Γκὺ καὶ τῶν συντρόφων του, τὸ ὅποιον βεβαίως θὰ ἠκού-

ετο ἐν τῷ πλοίῳ πολὺ εὐμενέστερον. «Φίλοι μου — εἶπα, — πρὶν λάβωμεν μίαν ἀπόφασιν ὁριστικὴν, ὀφείλομεν νὰ ἐξετάσωμεν τὰ πράγματα ἀπαθῶς καὶ νὰ κρίνωμεν ἐσκεμμένως. Δὲν θὰ μας ἐτυπεν αἰωνίως ἡ συνείδησις, ἂν ἀφίναμεν τὴν ἐπιχείρησίν μας, καθ' ἣν στιγμὴν ἴσως παρουσιάσει τὰς μεγαλητέρας πιθανότητας ἐπιτυχίας ; Συλλογισθῆτε ! Πρὸς ἑπτὰ μνηστῶν ὁ Πάττερσων ἀφῆκε τὸν πλοῖον τοῦς συμπολίτας σας εἰς τὴν νῆσον Τσάλαλ. Ἐκ τούτου ἐξάγεται, ὅτι ἐπὶ ἕνδεκα ὅλα ἔτη κατ' ὅσον νὰ ζήσουν ἐκεῖ, τρεφόμενοι ἐπαρκῶς καὶ μὴ ἔχοντες πλέον νὰ φοβηθῶν ἀπὸ τοὺς ἰθαγενεῖς, τῶν ὁποίων μέρος μὲν κατεστράφη, ὑπὸ περιστάσεις ἀγνώστους εἰς ἡμᾶς, μέρος δὲ μετῃνέστερον πιθανὸς εἰς γειτονικὴν τινα νῆσον. Τοῦτο εἶνε πόσον φανερόν, ὥστε νομίζω ὅτι οὐδεμία ὑπάρχει ἀντίρρησης.»

Καὶ τῶντι, οὐδεὶς ὠμίλησεν, οὐδεμία ἠκούσθη φωνὴ ἀντιλογίας.

«Ἄν δὲν ἤρπαμεν ἐκεῖ — ἐξηκολούθησα μὲν περισσότερον θαρρῶς, — τὸν πλοίαρχον Λάν Γκὺ καὶ τοὺς συντρόφους του, τοῦτο σημαίνει ὅτι, μετὰ τὴν ἀναχώρησιν τοῦ Πάττερσων, ἐξηναγκάσθησαν νὰ ἐγκαταλείψουν τὴν νῆσον Τσάλαλ. Διατί ἄρα γὰρ ; . . . Κατ' ἐμὲ, διότι ὁ σεισμὸς τὴν εἶχε καταστήσῃ ἀκατοίκητον. Ὑποθέτω λοιπόν, ὅτι θὰ ἐπεβιάσθησαν εἰς κανὲν μονόξυλον τσαλαλικὸν καὶ θὰ ἐφθασαν εἴτε εἰς καμμίαν ἄλλην νῆσον, εἴτε εἰς κάποιον μέρος τῆς ἀνταρκτικῆς ἡπείρου. Ὅτι συνέβη οὕτω, δὲν εἰμπορῶ καὶ νὰ το ἐπιβεβαιώσω. Ἐν μόνον γνωρίζω καὶ το ἐπαναλαμβάνω : ὅτι δὲν θὰ κάμωμεν τίποτε, ἂν δὲν ἐξακολουθήσωμεν τὰς ἐρεῦνας, ἐκ τῶν ὁποίων ἐξαρτᾶται ἡ σωτηρία τῶν συμπολιτῶν σας !»

Ἡρώτησα διὰ τοῦ βλέμματός τοῦ ἀχροατήριόν μου ἄλλ' οὐδεμίαν ἔλαβα ἀπάντησιν. Ὁ Λάν Γκὺ, κατεχόμενος ὑπὸ σφοδρῶτα της συγκινήσεως, ἔκλινε σιωπηλὸς τὴν κεφαλὴν, διότι ἀνεγνώριζεν ὅτι εἶχα δίκαιον, ὅτι ὑπεδείκνυα τὴν μόνον ὁδόν, ἣτις ἤρμοζεν εἰς ἀνθρώπους συναίσθανομένους τὸ καθήκον τῆς φιλανθρωπίας !

«Καὶ περὶ τίνος πρόκειται ; — ἐξηκολούθησα μετὰ βραχείαν σιγὴν — πρόκειται νὰ διασώσωμεν ὀλίγας ἀκόμη μοίρας, καὶ τοῦτο ἐνῶ ἡ θάλασσα εἶνε ἐλευθέρα, ἐνῶ ἔχομεν ἀκόμη ἐνώπιόν μας δύο μῆνας θερινούς, ἐνῶ ὁ "Α λ β ρ α ν ο ς εἶνε τόσο καλὰ ἐφωδιασμένος, ἐνῶ τὸ πλήρωμά του εἶνε ὑγιέστατον ! . . . Ὅχι, δὲν πρέπει νὰ μας πτοήσῃ ἡ ἰδέα φανταστικῶν κινδύνων, ὥστε νὰ μὴ προχωρήσωμεν περισσότερο, μετὰ τὸν καὶ μ' ἐλπίδα . . . ἐκεῖ . . . ἐκεῖ . . .»

Καὶ ἐδείξα πρὸς νότον τὸν ὀρίζοντα, ἐνῶ μετ' ἐμοῦ τὸν ἐδείξε καὶ ὁ Δίρκ

Πέτερς, σιωπηλὸς, διὰ μεγαλοπρεποῦς καὶ ἐπιδητικῆς χειρνομίας, ἡ ὁποία ὠμίλει ἀντ' αὐτοῦ.

Οἱ ὀφθαλμοὶ ἐξηκολούθησαν νὰ μένουν προσηλωμένοι ἐπ' ἡμῶν ἄλλ' ἀκόμη οὐδεμία ἀπάντησις !

Βεβαίως ἡ γολέττα μας ἠδύνατο νὰ ταξιδεύσῃ ἀκόμη, εἰς τὴν θάλασσαν ἐκείνην χωρὶς κίνδυνον, ἐπὶ ὁκτὼ ἢ ἐννέα ἐβδομάδας. Ἐχάμεν μολὶς 26 Δεκεμβρίου, ἐνῶ κατὰ Ἰανουάριον, κατὰ Φεβρουάριον καὶ κατὰ Μάρτιον ἀκόμη εἶχον ἀρχίσῃ τὰ ταξιδία ἄλλων προγεγενησμένων ἐξερευνητῶν, — Βελιγίχουζεν, Βίσκος, Βέδδελ, Κένδαλ, — οἱ ὁποῖοι ἐν τούτοις εἶχον προφθάσῃ νὰ ἐπιστρέψουν πρὸς τοῦ πολιτικοῦ χειμῶνος. Καὶ ναὶ μὲν τὰ πλοῖα τῶν δὲν ἐπρόχωρησαν πρὸς νότον, ὅσον ἐπρόκειτο νὰ προχωρήσῃ ὁ "Α λ β ρ α ν ο ς ; ἀλλὰ μὴ λησμονώμεν καὶ τὰς ἐκτάκτως εὐνοϊκὰς συνθήκας, ὑπὸ τὰς ὁποίας θὰ ἐταξιδεύειν ἡ γολέττα μας.

Καὶ ἀνέπτυξα πάντα ταῦτα, προσδοκῶν τὴν ἐπιδοκιμασίαν, τῆς ὁποίας οὐδεὶς μολοντοῦτο ἤθελε νὰ ἀναλάβῃ τὴν εὐθύνην.

Σιγῇ ἀπόλυτος, ὅλοι οἱ ὀφθαλμοὶ γαμηλωμένοι.

Ἐν τούτοις οὗτοι μίαν φοράν δὲν εἶχα προφέρει τὸ ὄνομα τοῦ "Αρ θούρου Πύμ, οὔτε ἐφάνην πορῶς ὑποστηρίξω τὴν πρῶτασιν τοῦ Δίρκ Πέτερς. . . Ὡς ἐν τῇ περιπτώσει θὰ ἐλάμβανα πολὺ διαφορετικὴν ἀπάντησιν, ἐκείνης τὴν ὁποίαν ἐπερίμενα, καὶ θὰ ἤκουα ἴσως καὶ ἀπειλὰς ἐναντίον μου.

Τότε ἔλαβε τὸν λόγον ὁ πλοίαρχος Λάν Γκὺ.

— Δίρκ Πέτερς, εἶπε, μὰς βεβαίονε, ὅτι, ἂν οὐ ἐφύγετε ἀπὸ τὴν Τσάλαλ, ὁ "Αρ θούρος Πύμ καὶ σύ, εἴδατε μακρόθεν ξηρὰν πρὸς νότον ;

— Ναί, εἶδαμεν ἀπὸ μακρὰ κατὰ χῶρας, ἀπήντησεν ὁ μιγάς. Νησιὰ ὁμῶς ἦσαν, ἡπείρους ἦσαν, δὲν ἠξεύρω . . . Ὡς δὲν δηλαδὴ νὰ πῶ . . . μοῦ φαίνεται . . . εἶμαι βέβαιος . . . ὁ Πύμ, ὁ καὶ μένος ὁ Πύμ εἶνε ἐκεῖ . . . καὶ περιμένει νὰ πάγῃ κανένας νὰ τον σώσῃ . . .

— Ἐκεῖ περιμένει ἴσως καὶ ὁ Οὐίλλιαμ Γκὺ μετὰ τοὺς συντρόφους του ! ἀνέκραξα ἀμέσως, διὰ νὰ ἐπαναφέρω τὴν συζήτησιν ἐπὶ καλλίτερον ἐδάφους.

Καὶ τῶντι, ἡ ξηρὰ ἐκείνη θὰ μας ἐχρησίμευεν ὥς τέρμα, τὸ ὅποιον ἦτο εὐκόλον νὰ φθάσωμεν, καὶ ὁ "Α λ β ρ α ν ο ς δὲν θὰ ἐπλεε τώρα, ὥς εἶχαμεν φοβηθῇ, εἰκὴ καὶ ὥς ἐτυχῇ. Θὰ διηθύνετο ὠρισμένως ἐκεῖ, ὅπου ὑπῆρχε πιθανότης ὅτι κατέφυγον οἱ ναυαγοὶ τῆς Τάναας !

[Ἐπεται συνέχεια]

ΓΡΗΓΟΡΙΟΣ ΞΕΝΟΠΟΥΛΟΣ

ΤΟ ΦΟΡΕΜΑ ΤΗΣ ΚΥΡΙΑΣ

(ΚΩΜΩΔΙΑ ΜΟΝΟΠΡΑΚΤΟΣ)

ΠΡΟΣΩΠΑ

ΜΑΡΙΓΩ, ὑπέρθερα τῆς κυρίας Χρυσίδου.

Ἡ κυρία ΑΔΑΜΑΝΤΙΑΔΟΥ.

Ἡ κυρία ΠΕΤΡΟΥ ΚΑΛΙΝΑ.

ΦΩΦΗ, ἀνεψιὰ τῆς κυρίας Χρυσίδου.

Ἡ σκηνὴ παριστᾷ αἰθούσαν, ἐν τῇ ἐξοχικῇ οἰκίᾳ τῆς κυρίας Χρυσίδου, ἐν Κηφισίᾳ.

Σκηνὴ πρώτη.

ΜΑΡΙΓΩ. Ἰσताται πλησίον ἐνὸς παρασκηνίου, καὶ ὁμιλεῖ, ἐστραμμένη πρὸς τὰ ἔσω τῆς σκηνῆς. — Ἀντίο, κύριε ! Ἀντίο κυρία ! Καλὸ ταξίδι ! . . . Ἐννοία σας, μένετε ἡσυχῇ, κυρία ! θὰ φυλάξω τὸ σπῆτι σὰν τὰ μάτια μου . . . Μήπως ἐξεχάσατε τίποτα ; . . . Ἀντίο, κύριε ! Ἀντίο, κυρία ! (Στρέφεται πρὸς τὸ καινὸν καὶ προχωρεῖ.) Ἐφυγαν. Δόξα σοι ὁ Θεός ! . . . Ὁ θὰ μένουν δὴ μέρους, δὴ ὁλόκληρες μέρους ἔστην Ἀθήνα . . . Ὁ εἶμαι ἔσθ' ἐπὶ τῇ ἡσυχῇ καὶ ξέννοιασθῇ, καὶ θὰ ἔχω καιρὸ νὰ ἐξουρασθῶ ὅσο θέλω . . . Τί καλὰ ! (Ἐπαυνοῦται ῥαθυμῶς εἰς μίαν πολυθρόναν.) Ἀ, τί μαλακὴ, τί ἀναπαυστικὴ — ποῦ εἶνε ! Μα τὴν ἀλήθειαν, πολὺ εὐτυχισμένα εἶνε τὰ φετιμὰ, ἂν οὐ μ' ἔμπορουν νὰ περνοῦν ὅλη τους τὴν ἡμέραν ἐξαπλωμένα ἐπὶ τέτοιαις πολυθρόναις ! Ἀμὲν τὰ φορέματά τους ; Πῶς τὰ ζηλεύω ! Νὰ ξυύρατε τί ὠραία φορέματα — ποῦ ἔχει ἡ κυρία μου, ἀπὸ σάτν, ἀπὸ βελούδου, ἀπὸ μετξωτῶ, ἀπὸ φουλάρι . . . ἕνα κ' ἕνα. Γι' αὐτὸ καὶ ὅλος ὁ κόσμος λέγει : «Ἀ, ἡ κυρία Χρυσίδου εἶνε πολὺ ντιστεν-γ κ' εἰ.» Ντιστενγκέ ! . . . ἂμ με τέτοια λούσα, τὸ ξεύρω κ' ἐγὼ ! Δὲν εἶνε δὴ καὶ κανένα δύσκολο πρᾶγμα ! Ἀς εἶχα νὰ φορῶ κ' ἐγὼ σὰν τὰ φορέματα τῆς κυρίας μου, καὶ νὰ βλῆπατε τί ντιστεν-γ κ' οὐ δὲ νὰ νὰ ποῦ θὰ ἦμουν . . . (Βλέπει ἑαυτὰ ἕνα φορὸν τῆς κυρίας τῆς λησμονημένην ἐπ' αὐτὴν εἰς μίαν καρέκλαν, καὶ πτυπᾷ τὸ μέτωπόν της μετὰ τὸ χέρι.) Ἀ, νὰ αὐτὰ τὰ κομμάτια εἶνε δι' ἄστρα καὶ κλειδοκρύβαλον. Νὰ καὶ μίαν μονωδίαν ἀπὸ τὸν Φάουστ τοῦ Γκουώ . . .

Ἡ κυρία ΑΔΑΜΑΝΤΙΑΔΟΥ. — Καὶ γι' αὐτὸ ἴσα-ἴσα ἔχομεν πόσον ἐπιθυμίαν νὰ τὴν γνωρίσωμεν. Μετέπειτα συντροφιά θὰ περάσωμεν ὠραία τοὺς τρεῖς μῆνας, ποῦ θὰ μένωμεν ἐδῶ εἰς τὴν Κηφισίαν.

Ἡ κυρία ΚΑΛΙΝΑ. — Καὶ εἶμαι βέβαια ὅτι θὰ μας δεχθῇ μετὰ πολλὴν εὐχαρίστησιν, ἂν οὐ ἔχομεν συστατικὴν ἐπιστολήν ἀπὸ τὴν καλλίτεραν τῆς φίλην, τὴν κυρίαν Καναδοῦ.

Ἡ κυρία ΑΔΑΜΑΝΤΙΑΔΟΥ. — Ἐν τοσούτῳ κανένας δὲν φαίνεται.

Ἡ κυρία ΚΑΛΙΝΑ. Ἐγείρομένη καὶ πλησιάζουσα τὸ κλειδοκρύβαλον, ἐπὶ τοῦ ὁποίου ὑπάρχουν διάφορα τετράδια μουσικῆς. — Ἀ, βλέπω ὅτι ἡ ἀγνωστὸς φίλη μας εἶνε καὶ μουσικὸς . . . τραγουδεῖ μάλιστα. Ὅλα αὐτὰ τὰ κομμάτια εἶνε δι' ἄστρα καὶ κλειδοκρύβαλον. Νὰ καὶ μίαν μονωδίαν ἀπὸ τὸν Φάουστ τοῦ Γκουώ . . .

Ἡ κυρία ΑΔΑΜΑΝΤΙΑΔΟΥ. Ἐγείρομένη καὶ αὐτὴ, πλησιάζει τὴν τράπεζαν. — Ἀς ἰδοῦμεν τοὺς τίτλους αὐτῶν τῶν βιβλίων . . . Ὡς εἶνε πολὺ ἐλκεντά ! . . . Κανὲν ἀπὸ τὰ ἐλαφρὰ μυθιστορήματα τοῦ συρροῦ ἔλω καὶ σοβαρὰ ἔργα. Νὰ, τὰ πατήματα τοῦ Σολωμοῦ, ἡ Κυρία-Φροσύνη τοῦ Βαλαωρίτου, ἡ Καλλιὴ τοῦ Μπαρμπά-Θωμά, μίαν ἱστορίαν τῆς Τέχνης . . . ὅλα ἕνα κ' ἕνα !

Ἡ κυρία ΚΑΛΙΝΑ, ἀφίνει τὸ τετράδιον τῆς μουσικῆς καὶ πλησιάζει τὰ βιβλία. — Ζωγραφικὴ, Γλυπτικὴ, Μουσικὴ, Ποίησις . . . ὅλοι αἱ Τέχναι ἡδρὰν καταφύγιον εἰς αὐτὸ τὸ κομψὸν σαλονάκι. Τί ὠραία αὐ-

Ἡ κυρία ΑΔΑΜΑΝΤΙΑΔΟΥ. — Κανείς ; Περιεργον πρᾶγμα . . . Εὐρήκαμεν τὴν θύραν τοῦ κήπου ἀνοιχτήν . . . ἡ οἰκία ὁμοῦ φαίνεται ἐντελὲς ἔρημη . . . Ὅμοι-άζει, ἀγαπητὴ μου, μετὰ τὰ μαγευμένα ἐκείνα παλάτια τῶν παραμυθιῶν, ποῦ

κατοικοῦν Νεράιδες ἀράταες . . . Μὴν ἐκάμωμεν ἀδιακρίσιαν, ποῦ ἐπροχωρήσμεν ἕως ἐδῶ ;

Ἡ κυρία ΠΕΤΡΟΥ ΚΑΛΙΝΑ. — Ἐγὼ ὁμῶς ἔχω πόσον ἐπιθυμίαν νὰ γνωρίσω αὐτὴν τὴν κυρίαν Χρυσίδου, διὰ τὴν ὁποίαν ὅλος ὁ κόσμος λέγει τόσα καλὰ, ὥστε θὰ περιμένω . . . ἕως νὰ φανῇ ἡ Νεράιδα τοῦ μαγευμένου Παλατιοῦ !

Ἡ κυρία ΑΔΑΜΑΝΤΙΑΔΟΥ, γελῶσα. — Νὰ σου πῶ τὴν ἀλήθειαν, κ' ἐγὼ τὸ ἴδιον ! . . . (Κάθηνται.)

Ἡ κυρία ΚΑΛΙΝΑ, βλέπουσα τριγύρω της. Ἀ, εἶνε πολὺ εὐμορφὸν αὐτὸ τὸ σαλόνι . . .

Κύτταξε ἐκείνες ἐκεῖ τῆς εἰκόνες . . . Μπα ! καλὴ ἐκείνη ἡ τοποθεσία μου φαίνεται σάν . . . (Ἐγείρεται καὶ πλησιάζει τὴν εἰκόνα.) Ἀ, ναί, βέβαια ! Φέρει τὴν ὑπογραφήν Πέτρους Κάλινας ! Καλὰ τὸ εἶπα. Εἶνε ἔργον τοῦ συζύγου μου . . .

Ἡ κυρία ΑΔΑΜΑΝΤΙΑΔΟΥ. — Τί ὠραία σύμπτωση ! . . . Ἀμ ἐκεῖνο τὸ χαριτωμένο ἀγαλματάκι ; . . . Φαίνεται ὅτι ἡ κυρία Χρυσίδου ἔχει πολὺ καλλιτεχνικὸ γούστο, ἂν οὐ καὶ τὸ ἐξοχικὸ τῆς σπῆτι ἀκόμη τὸ ἔχει τόσῳ καλὰ στολισμένο.

Ἡ κυρία ΚΑΛΙΝΑ. — Ναί ! λέγουν ὅτι εἶνε πολὺ εὐφυὲς καὶ πολὺ ἀνεπτυγμένη κυρία.

Ἡ κυρία ΑΔΑΜΑΝΤΙΑΔΟΥ. — Καὶ γι' αὐτὸ ἴσα-ἴσα ἔχομεν πόσον ἐπιθυμίαν νὰ τὴν γνωρίσωμεν. Μετέπειτα συντροφιά θὰ περάσωμεν ὠραία τοὺς τρεῖς μῆνας, ποῦ θὰ μένωμεν ἐδῶ εἰς τὴν Κηφισίαν.

Ἡ κυρία ΚΑΛΙΝΑ. — Καὶ εἶμαι βέβαια ὅτι θὰ μας δεχθῇ μετὰ πολλὴν εὐχαρίστησιν, ἂν οὐ ἔχομεν συστατικὴν ἐπιστολήν ἀπὸ τὴν καλλίτεραν τῆς φίλην, τὴν κυρίαν Καναδοῦ.

Ἡ κυρία ΑΔΑΜΑΝΤΙΑΔΟΥ. — Ἐν τοσούτῳ κανένας δὲν φαίνεται.

Ἡ κυρία ΚΑΛΙΝΑ. Ἐγείρομένη καὶ πλησιάζουσα τὸ κλειδοκρύβαλον, ἐπὶ τοῦ ὁποίου ὑπάρχουν διάφορα τετράδια μουσικῆς. — Ἀ, βλέπω ὅτι ἡ ἀγνωστὸς φίλη μας εἶνε καὶ μουσικὸς . . . τραγουδεῖ μάλιστα. Ὅλα αὐτὰ τὰ κομμάτια εἶνε δι' ἄστρα καὶ κλειδοκρύβαλον. Νὰ καὶ μίαν μονωδίαν ἀπὸ τὸν Φάουστ τοῦ Γκουώ . . .

Ἡ κυρία ΑΔΑΜΑΝΤΙΑΔΟΥ. Ἐγείρομένη καὶ αὐτὴ, πλησιάζει τὴν τράπεζαν. — Ἀς ἰδοῦμεν τοὺς τίτλους αὐτῶν τῶν βιβλίων . . . Ὡς εἶνε πολὺ ἐλκεντά ! . . . Κανὲν ἀπὸ τὰ ἐλαφρὰ μυθιστορήματα τοῦ συρροῦ ἔλω καὶ σοβαρὰ ἔργα. Νὰ, τὰ πατήματα τοῦ Σολωμοῦ, ἡ Κυρία-Φροσύνη τοῦ Βαλαωρίτου, ἡ Καλλιὴ τοῦ Μπαρμπά-Θωμά, μίαν ἱστορίαν τῆς Τέχνης . . . ὅλα ἕνα κ' ἕνα !

Ἡ κυρία ΚΑΛΙΝΑ, ἀφίνει τὸ τετράδιον τῆς μουσικῆς καὶ πλησιάζει τὰ βιβλία. — Ζωγραφικὴ, Γλυπτικὴ, Μουσικὴ, Ποίησις . . . ὅλοι αἱ Τέχναι ἡδρὰν καταφύγιον εἰς αὐτὸ τὸ κομψὸν σαλονάκι. Τί ὠραία αὐ-

Ἡ κυρία ΑΔΑΜΑΝΤΙΑΔΟΥ. — Κανείς ; Περιεργον πρᾶγμα . . . Εὐρήκαμεν τὴν θύραν τοῦ κήπου ἀνοιχτήν . . . ἡ οἰκία ὁμοῦ φαίνεται ἐντελὲς ἔρημη . . . Ὅμοι-άζει, ἀγαπητὴ μου, μετὰ τὰ μαγευμένα ἐκείνα παλάτια τῶν παραμυθιῶν, ποῦ

μοσφαῖρα ! . . . Ἀλλὰ νὰ, ἀκούω κρότον θύρας . . . ἀκούω βήματα . . . Ὅθ' εἶνε ἡ Νεράιδα. Τέλος πάντων !

Σκηνὴ τρίτη.

Αἱ Ἄνω καὶ ἡ ΜΑΡΙΓΩ.

ΜΑΡΙΓΩ, φορεῖ ἀδεξιῶς τὸ φορέμα τῆς κυρίας της, ἄνθη εἰς τὸ κεφάλι καὶ εἰς τὴν ζώνην, κορδέλες, δαντέλες, μιά βεντάγια ἔσθ' ἐπὶ τῇ ἡμπαρσῇ τέλος πάντων νὰ εὕρῃ. — Ἐ, δὲν εἶμαι τώρα κ' ἐγὼ ντιστενγκέ ; (Βλέπουσα τὰς δύο κυρίας.) Πῶ, πῶ ! τὴν ἔπαθα ! (Στέκεται ἐν ἀμηχανίᾳ.)

Ἡ κυρία ΑΔΑΜΑΝΤΙΑΔΟΥ, μετὰ χαρίεσσαν ὑπόκλησιν. — Ἡ κυρία Χρυσίδου βέβαια.

ΜΑΡΙΓΩ, ἀμήχανος. — Πῶς ;

Ἡ κυρία ΚΑΛΙΝΑ. — Δὲν εἴσαθε ἡ κυρία Χρυσίδου ;

ΜΑΡΙΓΩ, καθ' ἑαυτήν. — Νὰ το ! δὲν το ἔλεγα ἐγὼ ὅτι ἔχω ὕψος ντιστενγκέ ; ἂν οὐ μὲ πέρνουν διὰ τὴν κυρίαν μου ; . . . Μπα ! καὶ γιατί ὄχι ; (Πρὸς τὰς κυρίας, ὑποκλινομένη ἀδεξιῶς.) Ναί, μάλιστα εἶμαι ἡ κυρία Χρυσίδου.

Ἡ κυρία ΚΑΛΙΝΑ, καθ' ἑαυτήν. — Διαφορετικὰ ἐφανταζόμην τὴν κυρίαν Χρυσίδου ! . . . Χρὰ ἔστη Νεράιδα . . .

Ἡ κυρία ΑΔΑΜΑΝΤΙΑΔΟΥ. — Σὰς ζητοῦμεν συγγνώμην, κυρία Χρυσίδου, ποῦ ἐμβήκαμεν κατ' αὐτὸν τὸν τρόπον εἰς τὸ σπῆτι σας . . . ἀλλὰ . . . δὲν συνηντήσαμεν κανένα διὰ νὰ μας ἀναγγεῖλῃ . . . Ἰδοὺ μία ἐπιστολὴ ἐκ μέρους τῆς κυρίας Καναδοῦ. Ἡ φίλη μου καὶ ἐγὼ θὰ ἤμεθα πολὺ εὐτυχεῖς, ἂν μας τιμῆσετε διὰ τῆς πολυτίμου φιλίας σας, ἂν οὐ μάλιστα θὰ ἤμεθα καὶ γείτονες ὅλον τὸ καλοκαίρι, ἐδῶ εἰς τὴν ἐξοχήν.

ΜΑΡΙΓΩ, λαμβάνουσα τὴν ἐπιστολήν καὶ συλλαβίζουσα αὐτὴν μετὰ πολλὸν κόπον. — Σὰς συνιστῶ . . . δύο . . . ἀπὸ . . . τὰς . . . καλλιτέρας μου φίλας . . . τὴν κυρίαν Ἀδαμαντίδου καὶ τὴν κυρίαν Πέτρον Κάλιναν, δὲν ἀμφιβάλλω δὲ ὅτι ἐντὸς ὀλίγου θὰ γίνωμεν καὶ ἰδιαιτέρας. (Εἰς ἄκρον ἀμήχανος καὶ τεταραγμένη.) Ἀ ! . . . Ὡ ! . . .

Ἡ κυρία ΑΔΑΜΑΝΤΙΑΔΟΥ. — Ἀπ' ἐδῶ εἶνε ἡ φίλη μου, ἡ κυρία Πέτρον Κάλιναν, τὸ ὄνομα τοῦ ὁποίου σὰς εἶνε βέβαια γνωστότατον . . . ἂν οὐ . . . (Μετὰ ἐνθουσιαστικῶς, βλέπουσα τὴν εἰκόνα.)

</

Σ Τ Η Λ Η Τ Ι Μ Η Σ

(Πρόχειρος)

ΜΑΡΙΓΩ.—Τὴν ὑπογραφή του ; Καὶ ποῦ

Ἡ Κ^α ΑΔΑΜΑΝΤΙΑΟΥ.—Μὰ ἐκεῖ, εἰς τὴν γωνίαν, ὅπως ὑπογράφουν ὅλοι οἱ ζωγράφοι τὰ ἔργα των. . . Βλέπω, κυρία μου, ὅτι δὲν καταγίνεσθε πολὺ εἰς τὴν ζωγραφικὴν.

ΜΑΡΙΓΩ.—Καλὰ λέτε . . . ὁ κύριος καταγίνεται. Ἐγὼ δὲν σκαμπάζω πολὺ ἀπὸ τέτοια.

Ἡ Κ^α ΑΔΑΜΑΝΤΙΑΟΥ.—Ἄ, ἔτσι ; ὁ σύζυγός σας . . .

Ἡ Κ^α ΚΑΛΙΝΑ.—Σεῖς βέβαια θὰ καταγίνεσθε μόνον εἰς τὴν μουσικὴν καὶ εἰς τὴν φιλολογοίαν.

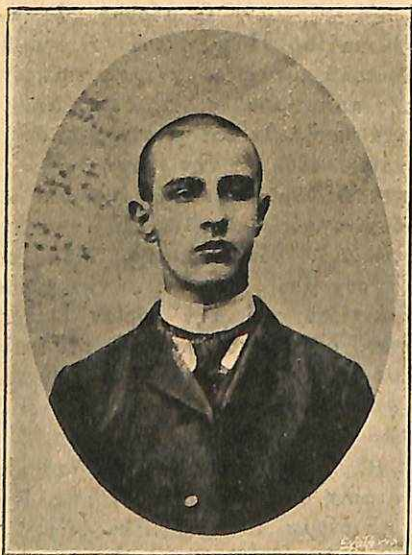
ΜΑΡΙΓΩ, ἀπελῶς.—Ναί, ναί, μάλιστα. (Καθ' ἑαυτήν.) Καλὲ τί κινεζικά εἶνε αὐτὰ ποῦ μου ψάλλουν ; . . . Νὰ με κρεμάσουν, ἂν καταλαβαίνω μιὰ λέξι ! . . . Ποτὲ δὲν ἐπίστευα πῶς εἶνε τόσο δύσκολο πρᾶγμα νὰ παίξῃ κανεὶς ρόλο Κυρίας !

("Ἔπεται συνέχεια")

ΓΡΗΓΟΡΙΟΣ ΞΕΝΟΠΟΥΛΟΣ

ΕΙΚΟΝΕΣ ΒΡΑΒΕΥΘΕΝΤΩΝ

ΕΙΣ ΤΟΥΣ ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΥΣ ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ



ΝΙΚΟΛΑΟΣ Σ. ΚΑΡΒΟΥΝΗΣ

Βραβευθεὶς εἰς τὸν Ποιητικὸν Διαγωνισμόν.

("Ἰδε σελίδα 85.)

Ο ΣΥΝΕΤΟΣ

Ὁ συνετὸς ποτὲ δὲν σφάλλει
Κι' ἂν τὸν παραινέσῃ ἄλλος
Καὶ κάμνει πάντα ὅ, τι πρέπει
Κι' ὅταν κανέναν δὲν τὸν βλέπῃ.

† Γ. Μ. ΒΙΖΥΗΝΟΣ

Ἐπεσθέντων νάναγράψω εἰς Στήλην Τιμῆς τὰ ὀνόματα τῶν Ἰδρυτῶν τῆς Γ' Περιόδου, μετὰ τὴν λήξιν τῆς Ψηφοφορίας καὶ μόνον ἐν περιπτώσει ἐπιτυχίας τῆς περὶ Αὐξήσεως προτάσεως. Ἐσκέφθην ὅμως κατόπιν, ὅτι τοῦτο θὰ ἦτο ἀδίκον. Ἀνεξαρτήτως ἐπιτυχίας ἢ ἀποτυχίας, ὅσοι ἐσπευσαν νὰ ἐπιστρέψουν συμπληρωμένον τὸ Δελτίον τῆς Ψηφοφορίας, ὅσοι ἐσπευσαν νὰ δείξουν ἐμπράκτως τὴν φιλομουσίαν των καὶ τὴν φιλοτιμίαν των, εἶνε βεβαίως, ἐν οἰαδήποτε στιγμῇ, καὶ τώρα καὶ πάντοτε, ἄξιοι πάσης τιμῆς. Ἐκαστος ἐξ αὐτῶν ἔπραξε πλέον τὸ καθήκον του εἰς τὴν περίστασιν ταύτην, καὶ ἐπομένως, οἰαδήποτε καὶ ἂν θὰ εἶνε ἡ ἐκδασὶς τῆς Ψηφοφορίας, δικαιοῦται νὰ λάβῃ τὴν ἡθικὴν του ἀμοιβήν. Καὶ ναὶ μὲν Ἰδρυτὴς τῆς Γ' Περιόδου δὲν εἶνε δυνατόν νὰ ὀνομασθῇ ἀπὸ τοῦδε, οὔτε τὸ Μετάλλιον νὰ λάβῃ, — (διότι πρέπει πρῶτον νὰ ἰδρυθῇ ἡ Γ' Περίοδος, καὶ διὰ νὰ ἰδρυθῇ, ὁ ἀριθμὸς τῶν Ψηφοφόρων ἀπαιτεῖται νὰ ἐνέλθῃ μέχρι 1ης Σεπτεμβρίου εἰς 2,000.) Ἀλλ' ὡς πρὸς τὴν Στήλην τῆς Τιμῆς, τὸ πρᾶγμα διαφέρει καὶ ὁ πρόθυμος Ψηφοφόρος δύναται καὶ πρέπει νάναγραφῇ εἰς αὐτὴν καὶ πρὸ τῆς λήξεως τῆς Ψηφοφορίας.

Ἀπεφάσισα λοιπὸν νὰ ἰδρῶς μίαν πρόχειρον οὕτως εἰπεῖν Στήλην Τιμῆς, ἐπὶ τῇ βάσει τῆς ὁποίας θὰ συνταχθῇ ἡ ἄλλη, ἡ ὀριστική, ἡ δημοσιευθεσμένη, ἐν περιπτώσει ἐπιτυχίας, εἰς τὸ πρῶτον διπλοῦν φύλλον τῆς Γ' Περιόδου. Εἰς ἕκαστον φύλλον, ἀρχίζουσα ἀπὸ σήμερον, θάναγράφω κατὰ σειρὰν αὐξήσαντος ἀριθμοῦ ἐγγραφῆς ἐν τῇ Μητρῷ, τὰ ὀνόματα ὧν ἐκείνων, οἱ ὅποιοι, μέχρι τῆς ἡμέρας καθ' ἣν θὰ τίθεται τὸ φύλλον εἰς τὸ πιεστήριον, θὰ ἔχουν ἀνανεώσῃ τὴν συνδρομὴν των διὰ τὸ 1899 ἡδημένην. Οὕτω καὶ αὐτοὶ θὰ βλέπουν τὴν καλὴν των πρᾶξιν τυγχάνουσιν τῆς ἀμοιβῆς, τῆς ὁποίας εἶνε ἄξια, χωρὶς νάναμένουν τὸ ἀποτέλεσμα, καὶ ὅλοι οἱ φίλοι μας θὰ εἶνε εἰς θέσιν νὰ παρακολουθοῦν βῆμα πρὸς βῆμα τὰς προόδους τῆς τόσο ἐνδιαφερούσης Ψηφοφορίας, γνωρίζοντες ἐκάστοτε ὅχι μόνον τὰ ὀνόματα ἀλλὰ καὶ τὸν ἀριθμὸν, καὶ τὴν σειρὰν ἀκόμη ἐκείνων, οἱ ὅποιοι δὲν περιορίζονται μόνον εἰς λόγους κενούς, ἀλλὰ τοὺς ἐπισφραγίζουν καὶ διὰ τῶν ἔργων.

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ

Μέχρι τῆς 22 Ἰουλίου, — ἡμέρας, καθ' ἣν τὸ παρὸν φύλλον τίθεται εἰς τὸ πιεστήριον, — ἔχουν ἐγγραφῇ εἰς τὸ Μητρὸν τῶν Συνδρομητῶν τοῦ 1899 διὰ τὴν δεκαεσάετιδον Διάπλασιν, οἱ ἑξῆς κατὰ σειρὰν :

1. Δημήτριος Σ. Λούνδρας, Ἀθηνῶν (σπεύσας νὰ πληρῶσῃ διπλὴν συνδρομὴν διὰ τὸ 1899 πολὺ πρὸ τῆς δημοσιεύσεως τῆς Προκηρύξεως, εὐθὺς ὡς ἡ πρότασις τῆς αὐξήσεως ἤρχισε νὰ συζητῆται).
2. Πηνελόπη Ἀγίδος Κλεομένους, Ἀθηνῶν (ἡ πρώτη μετὰ τὴν δημοσίευσιν τῆς Προκηρύξεως.)
3. Ἀλέξανδρος Π. Καδβαδίας, Ἀθηνῶν
4. Πολυξένη Γ. Κέκηση, Ἀθηνῶν
5. Φανὴ Νικολ. Καλογεροπούλου, Ἀθηνῶν
6. Κωνσταντῖνος Δ. Θεοδωρίδης, Ἀθηνῶν
7. Ἀνδρομέδα Φωκίωνος Ζήνωνος, Ἀθηνῶν
8. Γεώργιος Τασσοῦ Οἰκονόμου, Ἀθηνῶν
9. Βασίλειος Χ. Β. Ραζής, Ἀθηνῶν
10. Ἐλένη Α. Γλαράκη, Ἀθηνῶν
11. Βερνάρδος Α. Διθεράτος, Λαζουρίου
12. Εὐδὸ Α. Ζήννου, Ἀθηνῶν
13. Πιπίκα Γ. Ἰσχυρλή, Ἀθηνῶν
14. Ἰωάννης Π. Ι. Φέρμπος, Ἀργους
15. Παναγιώτης Γ. Θεοδωρόπουλος, Αἰγίου
16. Μαρία Ε. Πετμεζά, Ἀθηνῶν
17. Ἐπαμεινώνδας Κ. Σημαντήρας, Ἀθηνῶν
18. Ἀρτεμῖς Σ. Ἀραβαντινοῦ, Ἀθηνῶν
19. Χριστίνα Αἰμ. Γερούση, Πατρῶν

20. Ἀνδριάννα Ν. Βλασσοπούλου, Ἰθάκης
21. Μαρία Θ. Καλάρη, Σύρου
22. Ἀλέξανδρος Στυλ. Κακουράς, Πειραιῶς
23. Μαργη Γ. Λυκαρδοπούλου, Ἀθηνῶν
24. Δώρα καὶ Ἀλέξ. Γ. Παπαλῆς, Πειραιῶς
25. Ο. Μιλε. Γιαλλινᾶς, Κερκύρας
26. Παναγιῆς Ἀναστ. Ζουλόπουλος, Βόλου
27. Δημήτριος Κ. Ζαλοκώστας, Πρεβέζης
28. Ἐλένη Κ. Πράσινα, Πατρῶν
29. Ἀριστείδης Α. Ρ. Ραγκαβῆς, Ἀθηνῶν
30. Δέσπω Φοντιέρ, Σμύρνης
31. Ἐλένη καὶ Ἑμμ. Ἀλ. Τριανταφυλλίδης, Ἀθηνῶν
32. Ἰουλιὰ Ν. Τριανταφυλλίδου, Ἀθηνῶν
33. Μαρία Ἐπ. Σταματοπούλου, Κερκύρας
34. Μαργαρίτα Ν. Στρατηγοπούλου, Καλαμῶν
35. Ἐλένη Α. Ρούρου, Πατρῶν
36. Δημήτριος Π. Δρίβας, Σύρου
37. Χρυσάνθη Ἀλ. Στεφανίδου, Ἀθηνῶν
38. Χρίστος Β. Σαδούκας, Χαλκίδος
39. Γεράσιμος Δ. Λεκατσᾶς, Κιόνιου Ἰθάκης
40. Ποτούλα Ι. Κυριακοπούλου, Βόλου
41. Νικόλαος Δ. Χρυσόθερης, Σμύρνης
42. Γεώργιος Ἀθ. Ἀγγελίδης, Σμύρνης
43. Ἐλένη Ἀχιλ. Ἀγαθονίδου, Ἀθηνῶν
44. Ἀνδρέας Δημ. Κουντουριώτης, Ρώμης
45. Καίτη Κ. Παναγοπούλου, Ἀθηνῶν

[Εἰς τὸ προσεχὲς φύλλον οἱ μετὰ τὴν 22 Ἰουλίου ἐγγραφησόμενοι.]

ΟΙ ΜΙΚΡΟΙ

ΡΟΒΙΝΣΩΝΕΣ ΤΟΥ ΒΡΑΧΟΥ

(Συνέχεια ἰδε σελ. 236)

Ἦτο καιρὸς ! Τὰ ἐμπροσθινὰ πόντια τοῦ ἀλόγου ἐπάτησαν ὀλίγας σπιθαμὰς μακρύτερα ἀπὸ τὸ μέρος, ὅπου τὸ σύμπλεγμα τῶν παιδίων ἔρραττε τὸν δρόμον. Τότε ὁ νέος ἐπῆδησε κάτω, ἔνας μαῦρος ὑπηρέτης, ὁ ὁποῖος ἐκάθητο ὀπίσω, κατέθη καὶ αὐτός, καὶ κρατήσας τὸ ἄλογον ἀπὸ τὸν χαλινὸν τὸ ἠνάγκασε νὰ ὀπισθοχωρήσῃ ἔπειτα κατέθη καὶ ὁ ἡλικιωμένος κύριος. . .

— Τί τρέχει ; ἠρώτησεν.
— Εἶνε δύο παιδιά, θεεῖ μου, ἀκίνητα σὰν πεθαμένα. Τί ὠχρὰ ποῦ εἶνε ! Τότε ὁ θεὸς ἐθαλὲν ἀπὸ τὴν τσέπην του ἐν μικρὸν κυτίον, μὲ διάφορα φάρμακα, — ἦτο ἐν πρόχειρον κινητὸν φαρμακεῖον, ἀπὸ ἐκεῖνα, τὰ ὁποῖα μεταχειρίζονται εἰς τὰς ἐξοχὰς καὶ εἰς τὰ ταξείδια, — καὶ ἤρχισε νὰ τρίβῃ μὲ αἰθέρα τοὺς κροτάφους τῶν παιδίων. Πρῶτη ἄνοιξε τὰ μάτια ἡ Μηλιά καὶ ἐψιθύρισε :

— Σώσετε τὸν ἀδελφόν μου !
— Στὸ σπῆτι, γρήγορα ! διέταξεν ὁ κύριος, σὺ, Ζοζό, (ἦτο τὸ ὄνομα τοῦ μαύρου ὑπηρέτου) βάλε τὸ κορίτσι μέσα ἔστη ἄμυξ, ἔτα πόδια μας, καὶ πᾶρε μαζί σου τὸ ἄγρο !

Ἡ διαταγὴ ἐξετελέσθη, καὶ ὕστερ' ἀπὸ ἐν τέταρτον τῆς ὥρας τὸ ἀμάξι ἐφθασεν εἰς τὴν Λάνδην, εἰς τὴν ἐπαυλιν τοῦ κυρίου Δούμανης.

Ὡδήγησαν ἀμέσως τὰ παιδιά εἰς τὸ μαγειρεῖον καὶ τὰ ἔβαλαν κοντὰ εἰς τὴν φωτιάν.

— Φωνάζετε τὴν κυρίαν Πολυξένην, εἶπεν ὁ ἡλικιωμένος κύριος, νὰ φέρῃ σκεπάσματα. Σὺ, Κατερίνα, γδύσε τὰ παιδιά καὶ τρίψε τα δυνατά. . . Σὺ, Ζοζό, νὰ περιποιηθῇς τὸ ἄγρο.

Ἡ Μηλιά, μόλις ἡσθάνθη τὴν θερμότητα τῆς φωτιᾶς, ἄνοιξε τὰ μάτια τῆς, ἀλλὰ δὲν ἠθέλησε νὰ τῆς κάμουν τίποτε, πρὶν φροντίσουν πρῶτα διὰ τὸν Γιαννάκη.

Ὁ μαῦρος τὸν ἐκρατοῦσεν εἰς τὴν ἀγκυλίαν του. . . Τὰ μάτια του ἦσαν κλειστά. Ἐνόμιζε κανεὶς ὅτι τὸ παιδί ἦτο πεθαμένον. . .

Ἀλλ' ἡ Μηλιά εἶχε συνέλθῃ πλέον ἐντελῶς. Ἐβγαξε τὰ κάθυγρα καὶ λασπωμένα φορέματα τοῦ Γιαννάκη καὶ ἐπλησίαζε τὰ παγωμένα ποδαράκια του εἰς τὴν φωτιάν. Τὴν στιγμήν ἐκείνην εἰσῆλθεν ἡ Πολυξένη — ἡλικιωμένη γυναῖκα μὲ ἀσπρὰ μαλλιά καὶ μὲ σκούφον ἀπὸ μουσελινᾶν, — καὶ ἔφερε δύο θερμὰ σκεπάσματα, μὲ τὰ ὁποῖα ἐτύλιξαν τὸν Γιαννάκη.

Τότε ὁ μικρὸς ἄνοιξε τὰ μάτια του.

— Ποῦ εἶσαι, Μηλιά ; ἠρώτησε μὲ ἀσθενῆ φωνήν.

— Ἐδῶ εἴμαι, πουλί μου. Πῶς εἶσαι τώρα ;

— Καλλίτερα. . . Δὲν κρυώνω πειὰ μὰ ἔχω μιὰ δίψα !

— Τί θέλει ; ἠρώτησεν ὁ νέος, ὁ ὁποῖος δὲν εἶχε ἀκούσῃ καλά.

— Πεινᾷ καὶ διψᾷ. Ἐχει νὰ φάγῃ ἀπὸ χθὲς τὸ πρωῒ.

— Τὸ καίμενο ! ἐψιθύρισε ἡ κυρία Πολυξένη. Κατερίνα, ζεστάνε του γρήγορα ὀλίγο ζουμί. Ἐγὼ θὰ του ζεστάνω ὀλίγο κρασί μὲ ζάχαρι.

— Ὡ, εὐχαριστῶ. . . εἶπεν ἡ Μηλιά, ἡ ὁποία ὑπεβάσταζε τὴν κεφαλὴν τοῦ ἀδελφοῦ τῆς. Καὶ ἄμα ἐξεστάθη ὁ ζωμός, ἐπῆρε τὸ φλυζάνι καὶ το ἐπλησίασεν εἰς τὰ χεῖλη τοῦ Γιαννάκη.

Ὁ μικρὸς τὸ ἐπῆρε μὲ προθυμίαν. Κατόπιν ἔφαγε καὶ ὀλίγον ψωμί, ἤπιε τὸ ζαχαρωμένον κρασί, τὸ ὁποῖον τοῦ ἤρσε πολύ, καὶ συνῆλθε σχεδὸν εἰς τὴν ἐντέλειαν.

— Βλέπετε ; εἶπεν ἡ Μηλιά. Δὲν εἶχε τίποτε. Ἦταν ἀπὸ τὴν πείνα. . . Τώρα ποῦ ἔφαγε, δὲν εἶνε πειὰ ἔτσι γλωμός.

— Σὺ, μικρά μου, δὲν πεινᾷς ; ἠρώτησεν ἡ κυρία Πολυξένη, ἡ ὁποία ἦτο ἡ οἰκονόμος τῆς ἐπαύλειος.

— Ὡ, πεινῶ, εἶπεν ἡ Μηλιά. Ἄν μου ἐδίδατε ὀλίγον ψωμί καὶ ὀλίγο νερό, δὲν θὰ ἔλεγα ὅχι.

— Ἐχει λιγάνι σουπᾶ τὴν τρῶς ;

— Τί καλὴ ποῦ εἴθε ! . .

— Πρέπει ὅμως νὰλλάξῃς φορέματα, γιατί καὶ τὰ δικά σου εἶνε πολὺ βρεγμένα.

— Δὲν ἔχω ἄλλα ἀπὸ αὐτά, εἶπεν ἡ κυρία, ἐψιθύρισε ἡ Μηλιά, ἐντροπευμένη διὰ τὴν πτωχείαν τῆς.

— Ἡ κυρία Γιανναῖνα, ἡ γυναῖκα τοῦ ἐπιστάτη μας, ἔχει κορίτσια ἔστην ἡλικίαν σου. Θὰ τῆς γυρέψω μιὰν ἄλλα ἱδιά, καὶ ἀπ' οὗ πλῦθον καὶ σιδερωθῶν τὰ δικά σου φορέματα, τῆς δίδουμε πίσω τὰ δικά τῆς.

— Ξεύρω νὰ πλύνω καὶ νὰ σιδερώσω, κυρία. Αὐτὴ τὴ δουλειὰ θὰ τὴν κάμω μόνη μου.

Μετ' ὀλίγον ἡ μαγειρίσσα ἔφερε διὰ τὴν Μηλίαν ἕνα πιὰτο σουπᾶν. Ὁ Γιαννάκης ἡσθάνθη τὴν ὀρεκτικὴν μυρωδιὰν καὶ ἐγύρισε τὸ κεφάλι διὰ νὰ ζητήσῃ μιὰν χουλιариάν. . . Ἀλλὰ τότε, διὰ πρώτην φοράν, εἶδεν ἀπὸ πάνω τοῦ τοῦ μαῦρον πρόσωπον τοῦ ὑπηρέτου, καὶ νομίσας ὅτι ἦτο ὁ διάβολος, ἤρχισε νὰ φωνάζῃ δυνατά.

— Τί ἔπαθες ; ἠρώτησεν ἡ ἀδελφὴ του.

— Βοήθεια, Μηλιά, βοήθεια ! Καὶ ὁ μικρὸς ἐκρυπτε τὸ πρόσωπον εἰς τὸν ὄμον τῆς Μηλιάς.

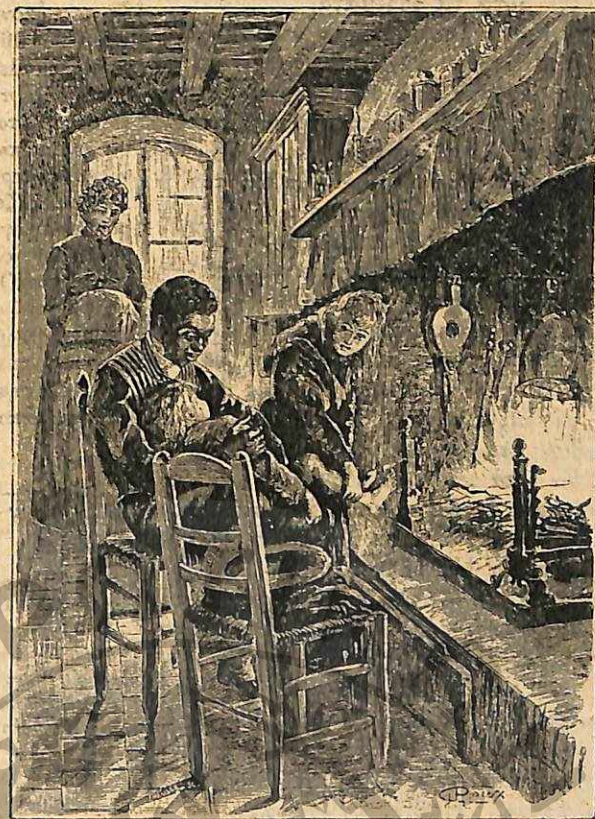
— Μὰ τί εἶνε. . .

— Νὰ . . . αὐτὸς ὁ διάβολος . . . τὸν φοβοῦμαι.

— Εἶνε Ἀράνης, παιδί μου. Ἐγὼ εἶδα καὶ μιὰ ἄλλη φορά 'ς ἕνα πλοῖο. . .

— Μὰ ἐγὼ δὲν εἶδα ποτέ μου.

— Δὲν θυμᾶσαι τῆς ιστορίας ποῦ μας ἔλεγε ὁ πατέρας γιὰ τὸν τόπο τῶν Ἀραπιδῶν, ἐκεῖ ποῦ ἔχει τὰ μεγάλα φεῖδια ; . . Ἐλα, πάρε καὶ σὺ λιγάνι



Ὁ μαῦρος τὸν ἐκρατοῦσεν εἰς τὴν ἀγκυλίαν του. . . (Σελ. 245, στήλ. α').

σουπᾶ, χρυσό μου, καὶ μὴν φοβάσαι ἄδικα. Τὰ παιδιά εἶχον συνέλθῃ ἐντελῶς καὶ ἔτρωγαν συνομιλοῦντα κατὰ τὸ σῶνθηες. Οἱ παριστάμενοι τὰ ἐβλεπαν χαμογελῶντες. . . Ἐν τούτοις ὁ Γιαννάκης δὲν ἔπαυε νὰ κρυφοκυττάῃ μὲ δυσπιστίαν τὸν μαῦρον ὑπηρέτην.

— Ζοζό, σὲ φοβάται ; εἶπεν ὁ ἡλικιωμένος κύριος. Χόρευσέ του λιγάνι, γιὰ νὰ σε συνειθίσῃ.

Ὁ καλὸς Ζοζὸς ἐπῆρε ἀμέσως τὸν Γιαννάκη καὶ τὸν ἐτοποθέτησεν εἰς ἕνα κάθισμα ἔπειτα ἤρχισε νὰ χοροπηδᾷ ἐμπρὸς του τόσο ἀστεῖα, μὲ τόσο κωμικούς μορφασμούς, ὥστε ὁ Γιαννάκης ἔβαλε τὰ γέλια.

— Ἄν ἐφορούσα τὸ πανταλόνι μου, θὰ ἐχόρευα καὶ ἐγὼ μαζί σου, εἶπε πρὸς τὸν μαῦρον ἄλλὰ . . . δὲν το φορῶ !

Ἄφ' οὗ ἔφαγαν, ἡ Μηλιά ἀνύψωσε τὰ ὠραῖα καὶ γλυκύτατα μάτια της πρὸς τὸν ἡλικιωμένον κύριον, καὶ εἶπε :

— Σὰς εὐχαριστῶ πολὺ, κύριε, γιὰ ὅσα ἐλάματε σὲ μᾶς. Τώρα, ἅμα στεγνῶσιν τὰ φορέματά μας, θὰ ἡμπορούσαμε νὰ ἐξακολοθώσουμε τὸ δρόμον μας.

Τὴν στιγμήν ἐκείνην ἐπέστρεψεν ἡ κυρία Πολυξένη, φέρουσα ἕνα φουστάνι καὶ ἕνα πουκαμισάκι διὰ τὴν Μηλιάν, ἕνα πανταλόνι καὶ δύο ζευγὴ ὑποδημάτων.

— Ἐλάτε μαζί μου ἔς τὸ πλυσταρεῖό· εἶπε πρὸς τὰ παιδιά. Θὰ σας ζεστάνω νερὸ διὰ νὰ λουσθῆτε, καὶ ὕστερα θὰ βάλετε αὐτὰ τὰ φορέματα.

Ὁ Γιαννάκης ἐζήτησεν ἀπὸ τὴν Μηλιάν τὸ ὕγρον πανταλόνι του, καὶ μὲ τρόπον ἐπὶ πρὸς τὴν τσέπην του τοῦ μανθῆλι. Ἀλλ' ἐπειδὴ, καθὼς ἦτο τυλιγμένος μὲ τὰ σκεπάσματα, δὲν ἡμποροῦσε νὰ περιπατήσῃ, ὁ Ζοζὺς τὸν ἐπλησίασε καὶ τὸν ἠρώτησε :

— Θέλεις νὰ σε πάρω ἀγκαλιά ;

— Ναί, ἀπεκρίθη ὁ Γιαννάκης.

Τότε ὁ μαῦρος τὸν ἐσήκωσεν εἰς τὰ χεῖρα, καὶ ἄφ' οὗ τὸν ἐχόρευσεν ὀλίγον, — διὰ τὸ ὅποιον πολὺ ἡγαριστήθη ὁ Γιαννάκης, — ἡκολούθησε τοὺς ἄλλους εἰς τὸ πλυντήριον. Ὁ μαῦρος καὶ τὸ παιδίον ἦσαν πλέον φίλοι.

Ἐκεῖ τὰ παιδιά ἐλούσθησαν, ἐκαθαρίσθησαν, ἐφόρεσαν καθαρά ἀσπρόρουχα, καὶ τὰ φορέματα τὰ ὅποια εἶχε φέρῃ ἡ κυρία Πολυξένη.

— Τί καλὰ ποὺ εἴμεθα τώρα ! εἶπεν ὁ Γιαννάκης. Ἄν ἐκτενίζομαστε κιόλα, θὰ ἤμασσε ὅπως εἰς τὸ σπίτι μας.

— Ἐγὼ θὰ σας πάρω εἰς τὸ δωμάτιόν μου καὶ θὰ σας κτενίσω. Ἔτσι θὰ παρουσιασθῆτε εἰς τὸν κύριον καὶ εἰς τὴν κυρίαν Δούμανη, ποὺ θέλουν νὰ σας ὀμιλήσουν. Ἐλάτε, πηγαίνουμεν.

Καὶ ἡ κυρία Πολυξένη ὠδήγησε τὰ παιδιά εἰς τὸ δωμάτιόν της καὶ τὰ ἐκτένισεν. Ἐν τῷ μεταξύ ἀπῆλθον μερικὰς ἐρωτήσεις εἰς τὴν Μηλιάν περὶ τῆς προσελεύσεως των καὶ περὶ τοῦ σκοποῦ τοῦ ταξιδίου των. Ἡ Μηλιά ὅμως ἐδίστασε νὰ ἀποκριθῇ, ἐφοβήθη νὰ εἴπῃ τὴν ἀλήθειαν καὶ ἐμάσησε τὰ λόγια της... Τοῦτο δὲ δυσηρέστησε κάπως τὴν ἀγαθὴν οἰκονόμον, ἡ ὁποία ἤρχισε νὰ υποπτεύεται. Ἀλλ' ἡ ἀνοικτὴ φυσιογνωμία καὶ οἱ καλοὶ τρόποι τῶν παιδιῶν τῇ ἐπανέφεραν γρήγορα τὴν ἐμπιστοσύνην.

«Θὰ θέλουν φαίνεται νὰ ὀμιλήσουν μόνον πρὸς τὸν κύριον, ἐσκέφθη δὲν θὰ εἶνε κακὰ παιδιά. Ἴσως κρύβουν καμμίαν δυστυχίαν... ἀλλὰ τίποτε ἄλλο. Ἄς μείνουν ὀλίγον εἰς τὴν ἐπαυλιν τὰ καίμένα, καὶ βλέπουμεν. Τὸ σπῖτι αὐτὸ εἶνε τόσῳ μεγάλον, ὅσον καὶ φιλόξενον.»

Μετ' ὀλίγον ἐπέστρεψεν ὁ Ζοζὺς, τὸν

ὁποῖον εἶχε στείλῃ ἡ κυρία Πολυξένη νὰ ἐρωτήσῃ τοὺς κυρίους πότε ἤθελαν νὰ ἴδουν τὰ παιδιά, καὶ ἔφερε τὴν ἐξῆς ἀπάντησιν :

[Ἔπεται συνέχεια]

Κατὰ τὸ Γαλλικὸν τῆς Α. Ζερρεβραῖν
ΦΩΚΙΩΝ ΘΑΛΕΡΟΣ

ΑΠΟ ΕΝ ΛΕΥΚΩΜΑ ΜΙΚΡΩΝ ΜΥΣΤΙΚΩΝ

Εἶνε τὸ δεύτερον « Λεύκωμα Μικρῶν Μυστικῶν » τὸ ὁποῖον ἔχει σχηματίσῃ ἕως τώρα ἡ φίλη μας Ν. α. υ. π. ο. ὑ. λ. α. διὰ τῶν ἀνταλλαγῶν της, καὶ ἀποτελεῖται ἐκ πενήντα τετραδίων, μὲ αὐξοῦσα ἀριθμὸν 51-100.

Παρακάλεσε τὴν « Διάπλαιν » νὰ τοῦ δώσῃ εἰς τὸν Βιβλιοθέτην της διὰ νὰ τῇς τοῦ δέσῃ ὅπως δέδει καὶ τὰ ἰδικά της—αὐτὰ τὰ ὅποια πωλεῖ ἑτοιμα, — καὶ διὰ τοῦτο τὸ ἥρα σήμερον ἐπῆλθον εἰς τὸ Γραφεῖόν της. Δὲν φαντάζεσθε μὲ τί εὐχαριστήσιν τὸ ἐφυλλομετρεῖται ! Τί ὀραῖον Λεύκωμα ! Τί θησαυρὸν ἀναμνήσεων θάποτελῇ μίαν ἡμέραν ! Ὅποιον πλοῦτον νεανικῆς εὐφύας καὶ εὐγενῶν αἰσθημάτων ἐγκλείει ! Ὅποιον πλῆθος γνωμῶν καὶ ὁρέξεων ! Διὰ τοῦτο, πρὶν ἀποσταλῇ πρὸς τὴν εὐτυχὴν κατόχον του, ἐζήτησα τὴν ἀδείαν ναντιγράψω ἐδῶ μερικὰς ἀπαντήσεις ἐκ τῶν ὑποστροφῶν :

★

Ἐρωτ. — Ποῖον ὄνομα θὰ ἐλαμβάνετε, ἂν ἡ ἐκλογὴ ἀφίκοιτο εἰς ὑμᾶς ;

— Τὸ ὄνομα Ἀ ρ ε τ ή. (Λευκὴ Χιὼν)
— Μὰ ἔλαβα ἕνα : Ν ι κ η φ ὀ ρ ο ς !
(Νικηφόρος ὁ Βρυέντιος)
— Τὸ ὄνομα Λ ο υ κ ᾱ τ ο ῦ Ἀποστόλου (διὰ ὁποῖον ἐνοήθη). (Τρυφονάκι)
— Αὐτὸ ποὺ ἔχω θάπερνα καὶ μόνον μου βεβαίως. Μ' ἀρέσει δὲν θὰ ἤθελα νὰ λέγωμαι ἄλλως.
(Ταπεινὸν Ἰωρ.)
— Θὰ σας ἀπῆλθον, ἂν δὲν ἐφοβούμην μήπως δυσηρέστησά τὴν νουνάν μου.
(Ἀδρὰ τοῦ Βουνοῦ)

★

Ἐρωτ. — Ποία εἶνε ἡ μεγαλύτερα εὐτυχία εἰς τὸν κόσμον ;

— Νὰ δύναται τις νὰ εὐριεθῇ τοὺς πάσχοντας. (Ρωμηοπούλα)
— Τὸ νὰ πραγματοποιήσῃ τις τὸ ἰδεῶδες του. (Ἀγκάθι)
— Τὸ νὰ ποθᾶν τις ἀγωνιζόμενος ὑπὲρ πατρίδος. (Παλλιακὴ τῆς Λαζίας)
— Δὲν γνωρίζω διότι δίδαι αἱ Βύτχλαι... κρύβουν τὰ χρόνια των. (Φασαρία)
— Ἀσπάζομαι τὴν περὶ τούτου γνώμην τοῦ Βούδα, ἂν καὶ... δὲν τὴν γνωρίζω.
(Ἀδὸν Κολοκύθα Πατέρα)
— Τὸ νὰ πράττῃ τις τὸ καθήκον του. (Ἐραστὴς τῆς Φύσεως)
— Τὸ νὰ καθιστᾷ τις τοὺς ἄλλους εὐτυχεῖς. (Καρυάτις)
— Ἡ ἐκάστοτε εὐτυχία εἶνε καὶ ἡ μεγαλύτερα.
(Ἐκτωρ ὁ Τρός.)

★

Ἐρωτ. — Ἄν ἐπιτρέπεται ἡ ἐρώτησις, πόσων ἐδῶν εἶθε ;

— Δὲν ἐπιτρέπεται. (Κροκόπελος Ἡώς.)

— Ἄν κρίνῃ τις ἀπὸ τὸ γράψιμόν μου, πόσους εἶμαι τριετής. (Ρωμηοπούλα)
— $40 \times 20 = 8 + 24 : 28 + 48 \times 60 : 360.$ (Ἀγκάθι)

— Δὲν γηράσκουν τὸν ἄνθρωπον τόσον τὰ ἔτη, ὅσον αἱ λύπαι.

(Ἀδὸν Κολοκύθα Πατέρα.)

— Δὲν ἐμέτρησα ποτὲ τὰ χρόνια μου, διότι εἶνε τὸ μόνον πρᾶγμα ποὺ δὲν φοβούμαι νὰ μου κλέψουν. (Ἀδρὰ τοῦ Βουνοῦ)

★

Ἐρωτ. — Εἰς ποῖον μέρος θὰ ἐπιδοκίματε νὰ κατοικήτε ;

— Πάντοτε εἰς τὴν Ἑλλάδα !
(Ἐρδοξος Στρατιώτης)
— Εἰς τὴν πατρίδα μου... ἐλευθέραν.
(Ἐραστὴς τῆς Φύσεως)
— Ἐδῶ ποὺ κατοικῶ. (Πίφ-Πάφ)

★

Ἐρωτ. — Ποῖον ξένον ἔθνος ἀγαπᾶτε περισσότερο ;

— Ἐπιτρέπεται ταῦτα ἐρωτήσις εἰς Ρωμηοπούλα ;
(Ρωμηοπούλα)
— Πάντα τάγαπῶνται τὴν Ἑλλάδα.
(Παλλιακὴ τῆς Λαζίας)
— Ξένον ; ... Οὐδὲν !
(Τροφήφιμος Δόκιμος)
— Πᾶς μὴ Ἑλλήν βαρβαρός !
(Ἐρδοξος Στρατιώτης)
— Καὶ περισσεύει ἀγάπης ! (Κορσεβιδας)
— Τὸν Γάλλον... παραγεμισμένον.
(Σέλενκος ὁ Κεραυνός.)

★

Γράψατε μίαν ἰδέαν ἰδικὴν σας ἢ ξένην, τὴν ὁποίαν νὰ ἐπιδοκιμάτετε.

Πρέπει νὰ σκέπτεται τις ὅ, τι λέγῃ, ἀλλ' ὅχι καὶ νὰ λέγῃ ὅ, τι σκέπτεται. (Ρωμηοπούλα)
Δὲν ὑπάρχει πλοῦσιος μὴ δυνάμενος νὰ λαμβάνῃ, ἀλλ' οὐδὲ πτωχὸς μὴ δυνάμενος νὰ δίδῃ.
(Κροκόπελος Ἡώς)
... ἡ μετροπολίτις ὁμοιάζει μὲ πλάστιγγα, ἥτις κλίνει ἀπὸ τὸ ἕν μέρος, διὰ νάνυψῃ περισσότερον ἀπὸ τὸ ἄλλο. (Ζαχαρίας)
«Ὅταν κυνηγᾷ κανεὶς τὸ πνεῦμα, συλλαμβάνει τὴν βλακείαν.» (Ἀκάματος Ποδηλάτης)
Εἶτε ὑπέρτεροι, εἶτε κατώτεροι, πρέπει νὰ τιμῶμεν καὶ νὰγαπῶμεν τοὺς συναγωνιστάς. (Ὅτε τὴν ἀποτυχίαν πρέπει νὰ παρακολουθῇ ὁ φθόνος, οὕτε τὴν ἐπιτυχίαν ἡ ἀλαζονεία.)
(Ἀνεμοστρόβιλος.)

«Ὅταν σκέπτομαι, ὅτι οἱ ἀστερόνομοι ἐμέτρησαν πέντε ἑκατομμύρια ἀστέρων, — λέγει ὁ Λαμαρτίνος, — ὅτι κάθε ἀστὴρ εἶνε ἕνας κόσμος μεγάλητος ἀπὸ τὸν ἰδικόν μας, — ὅτι ἂν ἡμπορούσαμεν νὰ φθάσωμεν καὶ ἐπὶ πρὸς μακρυνόν, θὰ ἐβλέπαμεν πάλιν νέους κόσμους καὶ νέα ἑκατομμύρια, καὶ ὅτι θὰ ἡμπορούσαμεν νὰ ἐξακολουθώμεν τὸ ταξιδεῖν αὐτὸ ἐπὶ αἰῶνας, συλλογίζομαι τὸ ἄπειρον, τὸν ΘΕΟΝ, καὶ δὲν γελῶ, δὲν φάλλω — ἀλλὰ μένω κατάπληκτος καὶ σιγῶν.» (Τρυφονάκι)

Διὰ νὰ εἶνε τις εὐτυχὴς, πρέπει νὰ ἔχῃ καλὸν χαρακτήρα. (Κατεῖνα Κοτζιάλη Γρίβα)
Διὰ κάθε τι, τὸ ὁποῖον ἐπιχειρεῖς, φοβῶ πολὺ, ἔλπις, ὀλῖγα καὶ... προσπάθει· νὰ β γ ῆ ς γ ε λ α σ μ ε ν ο ς καὶ εἰς τὰ δύο.
(Φωτοβόλον Τότον.)

Οὐδὲν τῆς πατρίδος γλυκύτερον, καὶ μάλιστα ὅταν πατρίς εἶνε ἡ Ἑλλάς !
(Διχρόματος Χελιδών.)

Τοὺς ἀνθρώπους καθιστᾷ δυστυχεῖς ὅχι ὅσον ἡ δυστυχία, ὅσον ἡ αἴψα τῆς εὐτυχίας.
(Τρεχαγορενοπούλος.)

Καὶ διὰ τὸ πιστὸν τῆς ἀντιγραφῆς.

ΚΙΜΩΝ ΔΑΚΙΑΝΗΣ

ΠΑΙΔΙΚΟΝ ΠΝΕΥΜΑ

Βασιλάκης : — Χθὲς ἐπῆγα ἑτὴν ἐξοχήν, ἐπὶ κτήμα τῆς θείας μου.

Κουριοκεφαλᾶκης : — Καὶ πόσες ἡμέρες ἔμεινες ;

Βασιλάκης : — Ἐπὶ τῇ ἐξοχῇ μου.

Ὁ Κουριοκεφαλᾶκης, ὁ ὁποῖος εἶνε τώρα γραμματεὺς ἐνὸς ζυμωτοῦ, ἐτηλεγράφησε πρὸς ἑνὰ ἀνταποκριτὴν των :

« Παρακαλῶ στείλατε ἑκατὸν χοίρους αὐρίον. Περιμένω καὶ σὰς μαζί. Ἄν χρειασθῇτε βώδια, μὴ μας λησμονήτε. »

Βασιλάκης : — Ἐπὶ τῇ ἐξοχῇ μου.

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ ΤΗΣ « ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ »

Εἰς τὸν σου ἀπῆλθῃς ἐν ἐκτάσει, Ἐρατεινὴ Χάλας, τοῦτο σημαίνει ὅτι ἡ ἐπιστολή σου δὲν περιεῖχε καμμίαν ἐρώτησιν, δυνάμεν νὰ ἐνδιαφέρῃ ὅλους ἡ μέγα μέρος τῶν φίλων μου· διότι τότε συνήθως — καὶ ἂν ἔχω τόπον, — ἀπαντῶ ἐν ἐκτάσει· ἄλλως περιορίζομαι εἰς τὸ ἀγλὺ φίλῳ τὸ ὁποῖον ὅμως μὴ νομίζω ὅτι μαρτυρεῖ ὀλιγοήμερον ἀγάπην... Πολὺ ἐλυπήθη διότι ἔλαβες τὸ διπλοῦν φυλλάδιον τόσον ἀργά, ὥστε νὰ μὴ προφθάσῃς νὰ λάβῃς μέρος εἰς τὴν Ζ' Κυριακὴν.

Ὅχι, μὴν ἀνυσυχῇς, Ἐρατεινὴ Χάλας, διότι ἔλαβα καὶ φωτογραφίας βραβεύμενων συνδρομητῶν, Νά, τώρα γρήγορα θὰ ἴδῃς καὶ τὴν Ἰωνικὴν Ἀκτὴν καὶ τὴν Ναυτοπούλα καὶ τὴν Ἰριδα. Μόνον ἡ Ἰωάννα Μαρκεῖ δὲν μὲν μὲν ἔστειλεν ἀκόμη. Ὁ Μονόλογος ἐκείνος τοῦ κ. Ξενοπούλου ἦτο διὰ κορίτσι πολὺ μικρὰς ἡλικίας. Ὡστε δὲν πειράζει πού τὸν ἔλθῃς ἀργά. Σὲ συγχαίρω διὰ τοὺς λαμπροὺς βαθμοὺς.

Ὅσοι ἀνενέωσαν ἤδη, Ἠέρε Καροῖσε, τὴν συνδρομὴν των διὰ τὸ 1899 πρὸς τὴν προκηρῦξεως, πληρώσαντες δρ. 7, δὲν ἡ αὐτῆς πρᾶγματοποιήθη. τότε θὰ ἐρωτηθῶν καὶ ἂν μὲν δώσωμεν ὅτι ἐπιθυμοῦν νὰ εἶνε συνδρομηταὶ καὶ μὲ τοὺς νέους δρους, ἡ συνδρομὴ των θὰ λογισθῇ ὡς ἐξάμηνος· ἂν δὲ ὅχι, τότε τῇ αἰτήσῃ των, θὰ τοῖς ἐπιστραφῶν τὰ χρήματα. Εὐτυχῶς εἶνε ὀλίγοι — τρεῖς ἡ τέσσαρες, — ὥστε ἡ ἐπιστροφή των χρημάτων δὲν θὰ μου δώσῃ κόπον.

Παρακαλῶ τὸν φίλον μου Χρυσόλαμπη Ἀστέρην, νὰ ἐπαναλάβῃ τὰς προτάσεις του περὶ ἀνταλλαγῆς Μ. Μυστικῶν, ὑπογράφων αὐτὰς διὰ τοῦ ὀνοματεπωνύμου του καὶ τοῦ ψευδωνύμου του· τότε θὰ τὰς δημοσιεύσω. Ὁ Κανονισμὸς δὲν λέγει ὅτι πλησίον τοῦ ψευδωνύμου γράφεται πάντοτε καὶ τὸ ἀληθὲς ὄνομα ; Ἐχει τὸν λόγον του καὶ αὐτό.

Πῶς ἐχάρηκα, ἅμα εἶδα ὅτι ἡ « Διάπλασις » μας θὰ τελειοποιηθῇ ! — μὲ γράφει τὸ Μπαμποῦ τῆς Ἀφρικῆς. — Δὲν βλέπω διατί ὅλα τὰ Ἑλληνόπουλα νὰ μὴ πληροῦν διὰ τὴν Διάπλαιν τόσα, ὅσα θὰ ἐπλήρουν καὶ δι' ἑν ξένον περιδοκίον, ἄφ' οὗ ἡ Διάπλασις θὰ ὑπερτερεῖ διὰ αὐτὰ. Καὶ σημειώσατε, ὅτι αὐτὰ μὲ τὰ γράφει κὴρ Ἰωσὰ εἰς τὴν Ἀγγλίαν, δηλαδὴ εἰς αὐτὴν τὴν πηγὴν τῶν παιδικῶν περιοδικῶν !

Σὲ συλλυποῦμαι, Μέλα Ἰππότης, διὰ τὸν θάνατον τοῦ προσφιλὸς σου πατρὸς... Τὴν χάριν τῆς ἀναρρώσεώς σου ἐκ τόσον δεινῆς ἀσθενείας, ἐπέπερτο νὰ πικρᾶν ἔν τῷ μέγα δυστύχημα ! Πόσον ἐλυπήθη, ἀναγνώσας τὴν πένθιμον ἐπιστολήν σου, ἀγαπητέ μου φίλε !

Καρδερῖνα, τὸ πουλάκι μου ἔτυχε νὰ εὐρίσκειται εἰς τὸ ἀτμολοῖον, θὲν ἐταξιδεύσας ἐκ Τραπεζοῦντος εἰς Πειραιᾶ. Μέσα εἰς ἕνα Ἀτλαντα εἶδεν ἕνα χαρτί, εἰς τὸ ὁποῖον εἶχε γράψῃ : « Ἀγαπήναι μου Διάπλασις. » Φαίνεται ὅτι ἡτοιμάσας νὰ μου γράψῃς τὰς ἐντυπώσεις σου... Καὶ εἰς τὴν Μιτυλήνην τί γέλια ἔκα-

μες μὲ τὸν ἄνθρωπον ἐκεῖνον, πού τον εἶχεν ἀφήσῃ ἡ βίρα ! Ὁμῶσαι ;

Σ' εὐχαριστῶ πολὺ διὰ τὴν εὐγενή σου πρόσκλησιν, Ἀνεμοστρόβιλε. Ἀλλὰ πῶς εἶνε δυνατόν νὰ λείψω ἀπὸ τοῦ Ἀθῆνας ; — Ναί, ἐγνώρισα καὶ προσωπικῶς τὸ Ναυτοπούλο καὶ συμπρωτὶ πληρέστατα μὲ τὴν περὶ αὐτοῦ γνώμην σου.

Ἀδύνατον νὰ δημοσιεύσω τοιούτον τι, Ἀρχιναύαρχε Θεμιστοκλῆ ! Ἄν το ἔκαμνα, θὰ ἐμπεδύνοντο ἀμέσως ὅλοι οἱ φίλοι μου καὶ φαντάσου τί τόπον θὰ ἤθελα διὰ τοὺς Διαγωνισμοὺς αὐτοὺς — τοὺς ἰδιωτικούς, διὰ νὰ εἴπω οὕτω. — Ἐνῶ σήμερον δὲν ἔχω ἀρκετὸν τόπον οὕτε διὰ τοὺς ἰδικούς μου. Ἐν τούτοις σὲ συγχαίρω διὰ τὴν ὠραίαν ἐπίνοιαν. Ἡ συνδρομή σου διὰ τὸν «Πρόσαντα» ἔχει ληρῇ πρὸ πολλοῦ.

Πρῶην Πίφ Πάφ, δὲν το εἶχα λησμονήσῃ. Δημοσιεύονται ποτε τοιαῦτα δείγματα ἀγάπης ; Ὅπως βλέπετε εἰς τὴν στήλῃν τῆς Τιμῆς, τὸ ὄνομά σου εἶνε γραμμένον εἰς τὸ Μητρώον ὑπ' ἀριθ. 1. Ὡς πρὸς τὰς προτάσεις σου σὲ παρακαλῶ νὰ τὰς ἐπαναλάβῃς ὀνομαστί, διότι οὕτω μόνον δημοσιεύονται.

Δύο τετραδία Μ. Μυστικῶν τῆς ἀγαπητῆς μου Σουσούρας ἐλήφθησαν χωρὶς τὸ ἀναγκαῖον γραμματόσημον, καὶ τὴν παρακαλῶ νὰ φροντίσῃ. Ὡς εἰς τὸν ἀνέμωτον ἀνέναντον τὸ πορηγομένον σου φυλλάδιον — μὲ γράφει ἡ Μελαγχρηστὴ Ἑλληνίς, — (διότι δίδω εἰς τὸ σπῖτι σὲ ἀναγινώσκον), ἀμέσως μὲ δῶσε σὰς 14 δραχμὰς, καὶ μοι εἰπὲν ὅτι τοιαῦτα περιοδικὰ, ὅποισιν τὸ ἰδικόν σου, πρέπει νὰ ὑποστηρίζονται ὅπως βελτιωθῶσιν. Ἐγὼ δὲ ἐπιστρέφουσα τὸ Δελτίον τῆς Ψηρορορίας συμπληρωμένον, σοὶ εὐχομαι εἰς ὅλης καρδίας νὰ σε ἰδῶμεν καθὼς δλοῖ ἐπιθυμοῦμαι κατὰ τὰς ἀρχὰς τοῦ 1899, τόσον βελτιωμένην καὶ τόσον λαμπρὰν ὅσον προκηρῦσσεις. — Ἀπὸ τοῦ μεταπροσέχους φύλλον ἀρχίσει τὸ νέον ταξιδεῖον τῷ Γουλιέλμῳ, δέξαι τοῖς ἐτοίμασόν !

Ἀυτοκράτειρα Ἐδδοκίᾳ, ἐχάρην πολὺ πού ἔλαβα τέλος πάντων ἐπιστολήν σου, διότι σὲ εἶχα ἐπιθυμῶν. Μετάλλιον θὰ λάβω μόνον οἱ ἰδρυταὶ τῆς Γ' Περιόδου, δηλαδὴ ἐκεῖνοι, οἱ ὅποιοι θὰ εἶνε ἐγγεγραμμένοι εἰς τὸ Μητρώον. Ἀλλ' αὐτὸ δὲ ἐμυδιέει, τὴν τιμὴν τοῦ Μεταλλίου νὰ τὴν συμπεριρίωται διὰ τὴν ἀδελφείαν (δὲν μάλιστα εἶνε ἀγαπημένα !...)

Καὶ ἡ ἰδικὴ σου ἐπιστολή πολὺ μὲ εὐχαρίστησε, Ναυσταδδὴν Λόντζα. Εἶσαι πολὺ εὐγενής, διότι, πλοῦσιος σύ, συλλογίζεσαι καὶ τοὺς ἀπομεινόντες, οἱ ὅποιοι δὲν θὰ ἡμποροῦν νὰ πληροῦνται μεγάλῃτερον συνδρομῇ. Ἀλλὰ τὸ ζήτημα ἀνεκινήθη καὶ ἄλλοτε, καὶ σὲ παραπέμπω εἰς ὅσα ἐγράψαν περὶ αὐτοῦ εἰς τὸ 13ον καὶ 15ον φυλλάδιον.

Ἀντιμετρεῖς Ἀρίδα, ὁρεῖμαι νὰ σε συγχάρῳ διὰ τὰς Πνευματικὰς Ἀσκήσεις σου. Ἐργάζεσαι συστηματικῶς καὶ μου στέλλεις καθ' ἑβδομάδα τόσῳ πολλὰς καὶ καλὰς, ὥστε δὲν παρέχεται σχεδὸν φύλλον, χωρὶς νὰ ἔχῃ καὶ μίαν ἰδικὴν σου. — Ἀς το ἀκούσουν μερικοὶ, οἱ ὅποιοι κάθε τόσον ποὺ στέλλουν καμμίαν Ἀσκήσιν καὶ ἐλθὺν τὴν αἰτίαν καλὴν ἢ κακὴν, νὰ δημοσιεύσῃ, καὶ πρὶν τὴν δημοσίευσιν, δὲν μου στέλλουν ἄλλην. Καὶ ὕστερα παραπονοῦνται : Πῶς τὸ Ἀρίδα τοῦ δημοσιεύει καθ' ἑβδομάδα ; Ναί, ἀλλὰ ἐρωτᾷτε καὶ πόσας τὴν ἑβδομάδα μὲ στέλλει ὁ Ἀρίδας ; — Τ' αὐτὰ συγχρηστῇ πρὸς τὸν Ἀρχιναύαρχον Θεμιστοκλῆ, Πιερὸν τῆς Ἐρήμης, Ζορερὸν Μεσαίωνα καὶ τοὺς λοιποὺς ὅσοι ἀκολουθοῦν τὸ ἴδιον σύστημα τῆς συχῆς καὶ ἀφθόνης ἀποστολῆς.

Εἶχα ἀπελπισθῇ πλέον, Ἑλληνικὴ Σημαία, ὅτι δὲν θὰ μου ἐναγάρῃς, καὶ φαντάσου τὴν χάριν μου θὲν ἔλαβα πάλιν ἐπιστολήν σου. Δὲν παραπονοῦμαι ὅμως διὰ τὴν μακρὰν σου σιωπὴν, ἄφ' οὗ παρηνέπεσον τὸ θάνατος τοῦ προσφιλὸς σου νόνου, (ἔρ' ὃ καὶ σὲ συλλυποῦμαι θερμῶς) καὶ αἱ ἀσθένειαι τῶν μικρῶν. Φίλησέ μου τὰ δὲ, σὲ παρακαλῶ.

Πῶς νὰ σ' εὐχαριστήσω διὰ τὴν τόσον θερμὴν ἀγάπην, Νύμφη τοῦ Βορρᾶ, διὰ τοὺς τόσον ἐνθουσιώδεις λόγους καὶ προπάντων διὰ τὰ ἔργα ; Διότι δὲν ἦτο μικρὸν πρᾶγμα, ἐνῷ εὐρίσκεισαι μακρὰν εἰς τὴν ἐξοχήν, νὰ κατορθώσῃς νὰ λάβῃς τὸ Ψηροδελτίον σου ἐκ τῶν πρώτων.

Πολλάκις ἀπῆλθῃς εἰς παρομοίαν ἐρώτησιν, Ναυτοπούλα. Ὅταν μία λύσις πληροῖ ὅλους τοὺς δρους, θεωρεῖται ὀρθή, καὶ ἂς μὴ εἶνε ἡ αὐτὴ μὲ τὴν δημοσιευθεῖσαν. Σοὺ παρατήρῳ, ὅτι ἡ λύσις ἀπρ-πῆρ-σῆρ, ἀντὶ τοῦ αἵρα λαύρα σαύρα, δὲν εἶνε ὀρθή, διότι τὰ πρῶτα εἰμπορεῖ μὲν νὰ εἶνε ἐνωμένα διὰ τῆς ὁμοκαταλήξις, ἀλλ' ὅχι καὶ ἐξηρημένα.

Ἐγκρίνουσά τὰ ψευδωνύμα των, δέχομαι μετὰ χάρις εἰς τὴν ἀλληλογραφίαν μου καὶ εἰς τοὺς Διαγωνισμοὺς μου τοῦ νέους μου φίλους : Κορσεβιδ τῷ Ὀλύ

Μικρὰ Μυστικὰ ἐπιθυμῶν νῦν
ταλλάξουν : Ὁ Μακρολέλεξας μὲ τὸν
Μικρὸν Τυμπανιστὴν. — Ὁ Γερραῖος Λέ-
σβιος μὲ τὴν Κυματίζουσαν Θάλασσαν. Ὑπο-
βρυχιον Ἀμυρὰν Φιλοθάρατον, Νέον Ἡρα-
κλεῖα, καὶ Μυλόρδον. — Ὁ Τρεχαγυρενόπουλος
μὲ τὸν Ἑρμῆν τοῦ Πραξιτέλλου, Βασίλειον
τῶν Βλεοπαύρατ, Τρύγονακι καὶ Ἀρχέρατ
τῆς Φιλίας. — Ὁ Τρομάρατ μὲ τὸν Λούσιον καὶ
Μικρὸν Τυμπανιστὴν. — Ὁ Δημ. Π. Δρίδας
μὲ τὴν Πηνελόπην Ἀγ. Κλεομένους καὶ Ἀ-
ριστοτέλην τὸν Σταγειρίτην. — Ὁ Νέος Ἡ-
ρακλῆς μὲ τὴν Ἑσμεράλδαν, Ρὰς Ἀλφού-
λαν, Ἀρρυστὸν Δράκοντα, Ἀτρώμητον Ἑλ-
ληνὰ καὶ Εὐκράτον Ζώην. — Ὁ Νοσταλγὸς
Ἑλλήν μὲ τὴν Πιφ. Πάφ. Λούσιον, Μέλλον-
σαν Καλλιτέχνηδα, Τοῖν Τῶν καὶ Δοτ. Κο-
λοκύθα Πάτεραι. — Ὁ Ἑρμῆς τοῦ Πραξιτέ-
λους μὲ τὸν Ὀρφέα, Μαρίκαρ Σταθοπούλου
καὶ Εἰρήνην Μισυρλή. — Ἡ Μαρίδα τοῦ Εὐ-
ρίπου μὲ τὸν Μελαγχρόνιδον Γαλαρομάντην
— τὸ Ἑλληνικὸν Αἰσθημα μὲ τὸν Κέρβερον,
Μικρὸν Τυμπανιστὴν, Μῆν-το-πῆς-σέ κα-
ρένα, Πῶς τα-περνᾷς, Μῆν-τα-ρωτᾷς. — Ὁ
Βρετανικὸς Ἀστὴρ μὲ τὸ Ἑστὶ Θέλω, Ἀν-
τίο Μαστέλλο, Πῶς τα-περνᾷς, Μῆν τα-
ρωτᾷς, Μῆν-το-πῆς σέ καρένα. — τὸ Ὁρει-
ροτόλων Καταφύγιον μὲ τὴν Ἰωάνναν Γρέν,
Πάλλουσαν Καρδίαν, Ἀρρυστον Φάρον,
Μαρίδα τοῦ Εὐρίπου καὶ Οὐίχλην τῆς
Ἀγγλίας. — Ὁ Συριανὸς Ἰππότης μὲ τὸν Μι-
κρὸν Τυμπανιστὴν, Ρωμηροπούλαν, Μυλόρ-
δον, Ἰρίδα καὶ Ταναγαράν Κόρην. — Ἡ
Καρδία Μοιρῆς μὲ τὸ Ταπεινὸν Ἰον, Γλυ-
κὸ Φιλᾶν, Καρνάτιδα καὶ Μερόπην Μαρ-
νον. — Ὁ Χρυσόμαλλος Λέων μὲ τὴν Μαρίαν
Χριστόφ καὶ Ἀσπασίαν Δημητρίου. — Ὁ Ἀγ-
γυρολογιῶτατος μὲ τὸν Ζεβάρ, Μπαμ-
Μπούμ, Οὐίχλην τῆς Ἀγγλίας καὶ Μπού-
ρον. — τὸ Μπεμποῦ τῆς Ἀφρικῆς μὲ τὴν
Ἰωάνναν Μαρκέτη καὶ Τζὼν Μπούλ. — Ὁ
Ζεβάρ μὲ τὸν Μέλλοντα Ἥρωα, Μυστικὴν
Φωνήν, Γερραῖαν Σουλῶτισσαν, Ἀθηνεῖον
καὶ Πιτ-Πιτ-Πλούμ. — Σέλευκος ὁ Κεραυνὸς
μὲ τὸν Μικρὸν Τυμπανιστὴν καὶ Δημ. Δρό-
σον. — Ὁ Πέτρος Κροσσὸς μὲ τὸν Ἰωάννην
Π. Λιβαρόν. — Ἡ Τρικέφαλος Ὑδρα μὲ τὴν
Αἰγυπτιακὴν Πυραμίδα, Χιονοσκεπὲς Ὅρος,
Μυτίλον τὸν Μαργαριτοφόρον Χειμωνιάτικην
Λιακάδα καὶ Ἑλληνικὸν Αἰσθημα. — Ἡ Ἑρ-
δόξος Σαλαμίς μὲ τὸν Μαργαριταρέσιον
Σταυρόν, Ἀειθαλὲς Ρόδον, Μοσχὴν τῆς Ἀ-
στρονομίας, Ἀρρυστον Φάρον καὶ Ἀνθισμέ-
νην Λαγαρίαν.

Ἀπὸ ἑνα γλυκὸ φιλάκι στέλλει ἡ
Διάπλασις πρὸς τοὺς φίλους τῆς : Φλοῖσθον
τῆς Θαλάσσης, Ἐνδοξον Σαλαμίνα, Τρικέ-
φαλον Ὑδραν (ὁρεῖταις ὑπόλοιπον δρ. 1,20.)
Εἰρήνην Σκούφον, Σέλευκον τὸν Κεραυνὸν
(ἔστειλα τὰ ἐλλείποντα.) Τρικημιώδη Λευκά-
ταν, Λούσιον (σημαντήραν καὶ Βαλέτταν ἔχω
Σαρίπολον ὄχι.) Παρνασσὸν (τὸν μικροῦτσικον
φίλον μου, ὁ ὁποῖος κατ'ὀρθωσεν νὰ εὕρῃ τὴν
Μαργαρίαν μόνος του!) Ζεβάρ (πραγματικῶς,
πόσῃ ἀγάπῃ μαρτυρεῖ ἡ σπουδὴ σου!) Κε-
ραυνὸν (τὸν πάντοτε εὐχλωττον καὶ ἐνθουσιώδη,
τοῦ ὁποῖου μετὰ τὴν εὐχάριστον ἀνέγνωσιν τὴν
ἐπιστολήν.) Χρυσόστεφανον Ἀπόλλωνα (γρί-
σους με εἰκόνας δὲν δημοσιεύω.) Ἀρριολού-
λουδον τῶν Ψαρρῶν (ἐχίρηκα πολὺ διὰ τὴν
γνωρίαν τοῦ σκύλου σου ἀπὸ τὴν περιγραφὴν
κείνου, ὅτι εἶναι ἄξιος ὅλης σου τῆς ἀγάπης.)
Μαρίαν Χ. Σαλιάρη (περιμένω λοιπὸν τώρα
νὰ μου γράψῃ συχνά, μάλιστα ὕστερ' ἀπὸ ἑνα
τοσφὸν λαμπρὸν βαθμόν.) Ἀργύρην Σαπουνάκη
(τὴν ἐνδιαφέρουσα ἡ ἐπιστολή σου! δι' ὅλα γρά-
φεις καὶ τί ὠραῖα!) Ἀνδριάνα Βλασσπούλου,
Ἀγγυρολογιῶτατον (μὰ εἰς ὅλα τὰ σχολεῖα

ἀπαγγέλλονται οἱ μονόλογοι καὶ οἱ διάλογοι, τοὺς
ὑπολῶς δημοσιεύω.) Ὁ Μ. Γαλλινῶν (ἐλήφθη
καὶ ἡ προηγουμένη σου ἐπιστολή ἀλλὰ δὲν εἶ-
χεν ὑπογράψῃ καὶ δὲν ἤξευρα τίνας εἶναι.)
Τριόπιον Ἀπόλλωνα (ἔστειλα.) Καφνέα (τί
ἐνθουσιάζεις!) Ναϊάδα, Χρυσόμαλλον Λέον-
τα (ὁ ὁποῖος ὑπῆρξε μάρτυς μίαν μονομαχίαν,
ἀλλὰ μακρὸν ἐν.) Ἰουλίαν Ν. Γιαννούλη (αἱ
λύσεις δὲν λαμβάνονται ὑπ' ὄψιν ἀν δὲν εἶνε
γρήμηναι ἐπὶ Χάρτον Λύσεων.) Ἀλέξανδρον
Πάγκαλον, Αἰθέρᾳ (ἔχῃ δὲ καὶ τότεν περιέρ-
χον! συμβαίνει πολλοὶς καὶ συμπίπτουν τὰ ἀρ-
χικά.) Ἀνθισμένην Ἀμυρδαλίαν, Μ. Ν.
Ἑμπεριχόν (ἔστειλα 38ον.) Καρδίαν Μουσι-
κῆς (εὐχαιριστῶ πολὺ διὰ τὰς Μαχίνας Εἰκόνας,
μερικὴς θὰ χρησιμώσῃσιν, διότι βλαβερὸν εἶνε
κατάλληλοι.) Μυλάδην (ἡ ὁποία ἐγνώρισεν
τὸ Νανυτοπόπουλο, καὶ ἐπὶ τρεῖς ὥρας δὲν ἔκαμαν
ἄλλο, παρὰ νὰ οὐλοῦν δι' ἐμέ.) Ἰωνικὴν Ἀ-
κτὴν, Φιλόμουσον Παῖδα (εὐχαρίστως θὰ ἴδω
τὴν Καλλιγραφίαν σου, ἀδιαφοροῦν ἀν δὲν θὰ συμ-
περίληθῇ εἰς τὸν Διαγωνισμόν.) Ἀεροναυτο-
πούλαν (ἔστειλα.) Συριανὸν Ἰππότην, Ζο-
φρον Μεσαίωνα (ὅλα ἐλήφθησαν μὴν ἀνησυ-
χῆς.) Φλογορὰν ἀκτίνα τοῦ Σουλίου (δὲν ἀμ-
ρεθάλλα ὅτι θὰ κρηυχῇ καὶ σὺ ὑπὲρ τῆς αὐτῆς
σεως.) Ὁρειροτόλων Καταφύγιον (αἱ λοιπαὶ
πρότασεις σου εἰς τὴν πρόσχες, διότι μόνον θ
δημοσιεύω τοὺς καθενὸς εἰς ἐν φύλλον.) Λευκὸν
Ἐλέφαντα, Δαίδαλον (ἐγέλασα πολὺ μὲ τὸ
ἀκούσιον λουτρόν σου, ὅμως ὑπέθεσα ὅτι τὰ
νερά θὰ ἦσαν πολὺ ῥηχά, ὥστε κανένα κινδύνον
δὲν διέτρεψεν.) Βρετανικὸν Ἀστὴρα, Κάμεν
Σύλβαν, Ἀγγελικὴν Σουλτάτου (ἔστειλα.)
Ἰπποδαμίστρια, Σαμακίαν Σημαίαν, Ἑλ-
ληνικὸν Αἰσθημα (κατενθουσιάζομαι μὲ τὸν
ἀ' Ἀνοικτόκαρδον.) Μαρίδα τοῦ Εὐρίπου (μὴ
διστάξῃς, ἀλλὰ γράψ μου πάντοτε εὐχαριστοῦσαι.)
Ἀρρὰν Γ. Κουλομοστούλου (ἔλαβα.) Ἑρμῆν
τοῦ Πραξιτέλλου, Μοσχὰν τῆς Ἀστρονομίας
(γράψ με μόνον φυλλάδιον ἐχίθη, διὰ νὰ σοῦ
το ξαναστεῖλω.) Τηλεκλειδὴν, Τρομάρατ (ἀ-
ναμῶν τὰς Ἀσκήσεις σου καὶ σε συγχάρῃ διὰ
τὴν ἐπιτυχίαν.) Ἀλθρανὸν (ναί, καὶ εἰς ἐμὲ
ἤρεσε τὸ φερδωνόμῃ σου.) Τρεχαγυρενόπου-
λον, Σκηπτρον τοῦ Διός, Μισοκακόμοιρον,
Καθαρὸν Καρδίον, Πάντοτε Φαιδρὰν (μὴν
ἀνησυχῇς, ἡ ἐν Πειραιεὶ ἐπιστολή δὲν ἦτο ἡ
ιδιὴ σου, οὐτε ἦτο δυνατόν νὰ εἶνε.) Ἐλιν-
θέραν Πατρίδα (πολὺ εὐανάγνωστον τὸ γράψι-
μόν σου, εὐχὴ!) Βασιλέα τῶν Ἀνθέων (καμ-
μα πρότεμνις, ἀλλὰ συμπτωσὶς ἀπλῆ, φαίνε-
ται, ὅτι τὴν ἐξδομάδα ποῦ ἔλαβα τὴν ἰδικήν
σου, θὰ εἶχα ἐκλέξῃ ἄλλην ἀκροστοιχίδα.) Μα-
ρίκαρ Γ. Καζάκου, Θωρακίτην (εὐχαριστῶ
πολὺ, εἶσαι πραγματικῶς εἰς ἀπὸ τοὺς θερμότε-
ρους μου φίλους.) Γερραῖον Λέσβιον, Σκαφι-
δάκι (εἰπέ εἰς τὸν ἀδελφόν σου ὅτι εὐχαρίστως
τὸν δέχομαι εἰς τὴν ἀλληλογραφίαν.) Μακρο-
λέλεξας (λοιπὸν, Ζήτω καὶ!) Κινέζον Λῆ,
(ναί!) Ψάλλοντα Ρυάκα κτλ.

Εἰς ὅδας ἐπιστολὰς ἔλαβα μετὰ τὴν 20
Ἰουλίου θάπαντήσω εἰς τὸ προσεχές.

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

Αἱ λύσεις στέλλονται μέχρι τῆς 6 Σεπτεμβρίου

Ὁ χάρτης τῶν λύσεων, ἐπὶ τοῦ ὁποῖου δίδω νὰ γράψωσι
τὰς λύσεις τῶν οἱ διαγωνιζόμενοι, κατετίθη ἐν
τῷ Γραφεῖ μὲς εἰς φελλόλους, ὃν ἕκαστος
περιέχει 20 φύλλα καὶ τιμᾶται φρ. 1.

407. Δεξιόγραφος.

Φαινόμενον οὐράνιο

Μπορεῖς νὰ ἰδῇς καὶ σπάνιον,

ἀν πάρος τὰ μαλλιά της

— Μὰ ποῖας, καλὲ ; — Ὡς πολλά, τῇ σ'!

Ἐστῆλη ὑπὸ τοῦ Χελαινοῦ Κόρη

408. Στοιχειόγραφος.

Τὶ παράξενον εὐρετό!

Μὲ τὸ λ εἶμαι πουλὶ

Μὲ τὸ π μικρὸ νησί

Μὲ τὸ σ σ' εὐργετῶ

Μὲ τὸ χ τρομάξω,

Μὲ τὸ β κουράζω.

Ἐστῆλη ὑπὸ τοῦ Φιλίππου

409. Μοδαῖκον.

Ὁ νεφεληγερέτης Ζεὺς, ὁ ἀνδροφρόνος Ἀρῆς,

Ὁ γέρων ἀναΐ Πρίαμος καὶ ὁ υἱὸς τοῦ Πάρι,

Ἀπὸ ἐν γράμματι σοὶ δωροῦν Θειὸν νὰ σχηματίσῃς.

Ὅπου σοῦ εὐχομαι ποτὲ νὰ μὴ τὴν συναντήσῃς.

Ἐστῆλη ὑπὸ τοῦ Ζωροῦ Μισαύτη

410. Παραλληλόγραμμον

α + + α Νάντικατασταθῶν οἱ σταυ-

α + + α ροὶ οὕτως ὥστε νάναγινώ-

α + + ν σκονταί, ἔννεα λέξεις, ἥτοι

α + + ψ τέσσαρες ὁρίζοντες καὶ πέντε

καθέτως.

Ἐστῆλη ὑπὸ Διμητρίου Π Δρίδα

411. Ἀσθήρ.

★ ★ ★ Νάντικαταστα-

★ ★ ★ θῶσιν οἱ ἀστέρες

★ ★ ★ διὰ γραμμάτων,

★ ★ ★ οὕτως ὥστε νάνα-

★ ★ ★ γινώσκειται ὁρίζον-

★ ★ ★ τῶς τεῖνομα μῆς

★ ★ ★ τῶν Σιρήνων κα-

★ ★ ★ θέτως χώρας τῆς

Εὐρώπης καὶ διαγωνίως δύο ἀρχαίων βασιλέων.

Ἐστῆλη ὑπὸ τοῦ Κιλλίου Λη

412—416. Μαχικὴ Λέξις.

Τῇ ἀνταλλαγῇ ἐνὸς γράμματος ἐκάστης τῶν

κάτωθι λέξεων διὰ μίαν δυσιλλάβου λέξεως, πάν-

τοτε τῆς αὐτῆς, σχηματίσων ἄλλας τόσας :

ακτὴ, βία, Μίνας, τίς, τύχη

Ἐστῆλη ὑπὸ τοῦ Κεραινοῦ

417—419. Ἀδοτεία Παροράματα.

Νὰ διορθωθῶν αἱ κατωτέρω φράσεις, αἱ ὁποῖαι,

ἐκ τυπογραφικῶν παρορρημάτων, ἔχουν κατασπλη-

σθ ἀγνώριστοι :

1. — Ὁ τυρὸς παράγεται ὑπὸ τῶν μαγισσῶν.

2. — Ἀγία μύτη Κόκκας.

3. — Πέ μου πόλους πῖλους ἔχεις.

Νὰ σοῦ πῶ ποῖν τρόμο βρέχεις.

Ἐστῆλη ὑπὸ τῆς Φιλοπατρίδος Ἰάδης

420. Ἀπροδόκτον.

Ἐάν ὁ Θεὸς δὲν ἔκαμε τὰ ψάρια, τί ὄνομα

θὰ εἶχεν ὁ κύριος Ἰωάννης Ψαράς ;

Ἐστῆλη ὑπὸ τοῦ Ἀρχιζέλου

421. Μουσικὴ Ἀκροστοιχίς.

Νὰποτελεσθῇ μιὰ οἰαδήποτε φράσις ἔχουσα

λογικὴν ἔννοιαν, καὶ ἀποτελουμένη ἐξ ἑπτὰ λέ-

ξεων, αἱ ὁποῖαι νάχηθῶν κατά σειράν ἐκ τῶν

ἑπτὰ μουσικῶν φθόγγων :

δο, ρε, μι, φα, σολ, λα, σι.

Ἡ ὀρθογραφία τῶν πρώτων συλλαβῶν δὲν

εἶνε ἀπαραίτητος.

Ἐστῆλη ὑπὸ τοῦ Ψάλλοντος Ρυάκου

422. Τριπλῆ Ἀκροστοιχίς.

Τὰ ἀρχικά γράμματα τῶν ζητούμενων λέ-

ξεων ἀποτελοῦσι τὸνομα Χερσονήσου, τὰ δεύτε-

ρα ζῶον καὶ τὰ τρίτα ἐνδόξου ἀκρωτηρίου :

1. Ἀρχαία πόλις Αἰγυπτίας. 2. Ποταμὸς τῆς

Ἀσίας. 3. Ἀγγεῖον. 4. Ἀριθμητικὴ πράξις.

5, φυτὸν. 6, Ἦος τοῦ Ἰακώβ

Ἐστῆλη ὑπὸ τῆς Φιλέργου Κόρης

423. Φωνηεντόλιπον.

σ-μγ-τ-μκρν-στυ-ν-κρ-δδν.

Ἐστῆλη ὑπὸ τοῦ Τρικεφάλου Κερδέρου

424. Ἑλληνοδύμφονον.

εἰ-εἰσο-οα-αη-οἰου-η-ουδ-εα-αἰεἰ.

Ἐστῆλη ὑπὸ τοῦ Βασιλέως τῶν Ἀντίων

425. Γρόφος.

Τὸ τί ; τί ; Χούης ; ἡ

γελά ;

Ἐστῆλη ὑπὸ τοῦ Στρατηγτοῦ Ἀντίων